

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

VII legislatura

Any 2008

Núm. 42/Fascicle 2

Presidència
de la Molt Honorable Sra. Maria Antònia Munar i Riutort

Sessió celebrada els dies 21, 22 i 23 d'octubre del 2008

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Debat sobre l'orientació política general del Govern de les Illes Balears.

Fascicle 1

LA SRA. PRESIDENTA:

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Recomençarà la sessió, i en primer lloc té la paraula el representant del Grup Mixt. Se'ns ha posat en coneixement que es dividiran el temps en tres; per tant el Sr. Mayans té la paraula per un temps de deu minuts.

EL SR. MAYANS I SERRA:

Gràcies, Sra. Presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, jo crec que entre el discurs d'ahir que vàrem sentir al president i el del 2007, a simple vista, amb una anàlisi no molt exhaustiu, li puc dir que hi ha 22 diferències, i li diré quines són: són les vegades que vostè va anomenar la paraula crisi. L'any passat no ho va fer cap vegada, encara que la situació no es preveia gent bona i apuntava a pitjor, segons totes les previsions dels experts. Tot el temps que ha transcorregut en què no s'ha reconegut explícitament la situació pot ser temps que després necessitem per fer feina i recuperar-la. Quin problema, Sr. President, hi havia d'agafar el bou per les banyes de conèixer la situació i començar a fer feina?

Vostè va dir ahir que ara és el moment crucial per pal·liar la crisi. Crec honestament que també ho era l'any 2007. Ahir ens va dir que era la pitjor crisi des de l'any 1930, la pitjor en 78 anys. De veritat l'any passat això no ho sospitaven, quan tothom ho deia? De veritat han canviat tant d'opinió per anomenar enguany 22 vegades la paraula crisi i l'any passat cap ni una vegada? Entenc jo que si tot ha canviat tant, el seu pacte de govern d'11 pàgines, l'hauran de revisar; a nous reptes, nous problemes, noves solucions.

Amb aquest començament, Sr. President, no vull donar a entendre que no estaré al costat del Govern balear per ajudar a remuntar la situació; per suposat que sí. Desitjo de veres que les mesures que va anunciar ahir i els altres dies siguin reactivadores i en algun cas ressuscitin sectors clau, posin mesures que mai no en sobren. Desitjo que les mesures derivades dels pactes que vostè va anunciar ahir -de l'ocupació, de l'habitatge, del capital humà, del transport, del pacte per la recerca i el desenvolupament- siguin positives, generin feina i rendiment econòmic a tots, i ho repeteixo, a tots.

Passant ja a temes més concrets, a assumptes que tots els que ens escolten entenen perfectament, m'agradaria analitzar alguns projectes específics que, com vostè va dir, són vitals, creen feina i donen suport econòmic. Com un diputat per Formentera en aquest parlament parlaré també un poc sobre la política general del Govern en aquesta illa, els seus problemes, les seves possibles solucions, que hem de buscar entre tots però que ha de resoldre el seu govern en l'àmbit de les seves competències.

De les actuacions que poden afectar la meua illa començaré per les relacionades amb l'agricultura, perquè li tenc una estima especial per diferents motius. Vostè, tot i que va dir que manejava el 80% del territori i que era vital, no hi va dedicar més que unes 10 línies, dient que s'està començant, començant, a fer el pacte agrari. Així el Govern ha de procurar una encertada aplicació local i insular del Pla de desenvolupament rural, perquè les ajudes que contempla aquest pla arribin al major nombre d'agricultors possible, i perquè aquests puguin

accedir a una formació professional de qualitat, que permeti a la llarga que el nostre camp, el camp que s'ha mantingut durant segles no es mori completament en uns anys, i això val, Sr. President, per a totes illes. A Formentera els darrers anys s'han creat o s'estan creant les infraestructures per revitalitzar el camp; una d'elles donarà la possibilitat per primera vegada en la història la possibilitat de regar amb aigües depurades. També s'ha ajudat a l'Associació de ramaders, econòmicament i materialment, però l'actual govern ha de posar l'accelerador, i de veritat, per ajudar a crear novament la Cooperativa Agrícola i Ramadera.

Quant a les polítiques de medi ambient, la protecció del nostre medi ambient, s'han fet en aquests darrers anys actuacions importants a la depuradora de Formentera per intentar solucionar les males olors i fins i tot regular l'abocament d'aigües residuals provinents de la mateixa depuradora a la mar, on hi ha la reserva de Ses Salines. I a l'àmbit d'aquestes salines, dins el parc natural, s'ha realitzat tota una sèrie d'actuacions per regular l'accés indiscriminat de persones i la mobilitat sostenible dins aquest parc per part del Consell de Formentera, sense que per ara no es noti una acció decidida del Govern en aquest àmbit, en el qual ha deixat tota la iniciativa i la feina al consell, mentre que el Govern ha començat únicament en aquesta legislatura, i lentament, a senyalitzar el parc natural. Esperem, i ho dic de veritat, que estigui tota aquesta senyalització feta per a la propera temporada turística. A part que el manteniment de les finques públiques que té aquest govern, denunciades també per la premsa, podria ser molt millor.

Tampoc no he notat, tampoc no vaig notar, una especial sensibilització amb els afectats per la delimitació -ja sé que és un tema col·lateral- de la costa de Formentera; només es va preocupar, només es varen preocupar quan es varen apropar les eleccions generals. Es nota, es va notar aquest interès, però els afectats noten, i ho pot comprovar vostè mateix, un total desinterès per part de l'Administració. A més, i li record això, han de sofrir la persecució dels funcionaris de la Demarcació de Costes, que actuen contra els afectats amb sancions desproporcionades, impeding en molts de casos el simple, simple manteniment dels negocis que poden quedar obsolets en pocs anys. Els empresaris i emprenedors, president, que vostè elogiava ahir estan molts d'ells dins aquestes zones.

Formentera, com bé sap, té uns grans avantatges, però també patim una sèrie d'inconvenients per les nostres condicions geogràfiques, que afecten la nostra mobilitat amb les altres illes i amb la península. Està molt bé que signi un conveni ferroviari a Mallorca, però també li deman a Formentera què hi ha; es continuarà subvencionant la barca que uneix Formentera i Eivissa a primera i a darrera hores del dia? Es prendran mesures concretes perquè hi hagi una connexió regular i de qualitat entre la península i Formentera i no torni a succeir el que ha passat aquest estiu la companyia naviliera ISCOMAR? Com està, president, la declaració d'interès públic Dènia-Formentera-Dènia, aprovada el juny per aquest parlament per unanimitat? Vull afegir -i això ho dic en veu alta- que està molt bé que el Govern defensi els usuaris del transport marítim igual que ho fa amb el transport aeri. Aquest diputat sempre donarà suport a aquestes polítiques.

Aquest diputat tampoc no parla d'un turisme ja tot l'any; per ara, dic per ara, es conforma que l'Administració doni als empresaris propostes perquè puguin gaudir una temporada bona, bona de sis o set mesos, i això en el cas d'aquesta illa s'aconsegueix millorant el transport amb accions com les que he dit abans. O amb la creació d'infraestructures com la que es deriva de la proposició no de llei votada negativament pels grups que donen suport al seu govern, i que deia que Formentera disposàs d'un recinte firal polivalent per poder fer fires, convencions, actuacions musicals i culturals, i que aquestes no es facin com fins ara a una simple carpa.

La reconversió de zones urbanes, de zones turístiques madures també ha de ser una bona eina de feina, i que zones com Els Pujols de Formentera es puguin acollir a les ajudes del Govern sorgides arrel de la Llei de barris, i que incomprendiblement el Consell de Formentera no ha demanat, potser perquè aquestes ajudes no contemplaven els consorcis com a ens autoritzats per demanar les ajudes, com també -suposo jo o intuesc jo- ha passat a Vila.

Respecte a un tema important com és la seguretat tenc la paraula de la consellera d'Interior, a la qual he d'agrair que la policia autonòmica iniciarà la seva implantació a Formentera, una illa que no disposa de Policia Nacional i que difícilment aconsegueix assegurar una suficient o mínima presència de Guàrdia Civil, cosa que tampoc no sorprèn veient la patètica situació de la caserna de la Guàrdia Civil i que el Govern central no soluciona.

Formentera necessita urgentment unes carreteres dignes, i això, Sr. Antich, encara no passa. El conveni continua sense signar-se i el Govern central ha pressupostat només 1 milió d'euros als pressupostos del 2009. Vostès són del mateix color polític; per favor posin-se a treballar i arribin entre tots a un acord definitiu, perquè va dir el 2007, i li ho recordo, que no hi havia massa problemes, i en un any encara no s'ha signat.

I ara que parlem dels mateixos colors polítics, vostè ens ha venut que això seria bo per a les nostres illes, però la realitat difereix molt dels seus pronòstics. Els seus mateixos consellers, alguns dels que estan asseguts avui aquí, fins i tot el seu mateix partit a les Illes, no paren de queixar-se de l'actitud de diversos ministeris respecte a les Illes Balears. Sens dubte veurem la prova de foc amb el traspàs de competències de justícia, i sobretot en el model de finançament. Fins ara l'actitud del Govern central respecte a les nostres illes ha decebut moltíssima gent, i els seus compromisos amb altres comunitats autònomes poden perjudicar les nostres illes, que tenen, a més, un escàs -intuesc- pes a Madrid.

Jo per la meua part, Sr. President, li ofereixo, com he dit al principi, feina, ajuda, col·laboració i responsabilitat. Confiança, jo mai no la perdre; la confiança que vostè desitja i demanava ahir, l'ha de generar, i no és la millor manera no parlar pràcticament de crisi en 18 mesos i ahir en el debat 22 vegades.

Gràcies, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies...

(Aplaudiments)

...Sr. Mayans. Té la paraula la Sra. Marí i Mayans.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Gràcies, Sra. Presidenta. En primer lloc demanar si m'és permesa aquesta intervenció des de l'escó i també asseguda.

LA SRA. PRESIDENTA:

Per suposat que sí. Ho entenem tots i li desitjam també una ràpida recuperació.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Gràcies. Molt Hble. Sr. President, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria donar les gràcies al president de la comunitat autònoma per l'exposició realitzada sobre la situació en què ens trobam a les Illes Balears, per la seva anàlisi i pel diagnòstic, marcat, des del nostre punt de vista, pel seu realisme. La situació no és com per tirar coets, però el nostre poble ha de tenir la capacitat i la intel·ligència suficient per sortir-se'n, perquè efectivament a hores d'ara, senyores i senyors diputats, el debat no és si existeix una crisi global o si aquesta és profunda, sinó si hem començat a veure la llum al cap del túnel o encara ens falta una mica.

De crisi, n'hi ha, i és una crisi profunda i global, una crisi que ha fet viure amb l'ai al cor els mercats financers i que ha tengut a l'aguait milions de petits inversors o de persones que senzillament tenen alguns estalvis al banc. A les nostres illes la crisi ha afectat ja d'alguna manera, afecta i continuarà afectant la nostra principal font d'ingressos, el turisme. Com que no es tracta d'una crisi local ni tan sols d'una crisi localitzada en una determinada part del món sinó d'una crisi de dimensions globals, planetàries, el turisme se'n veurà afectat, i per tant vénen temps de dificultats per a la nostra economia.

Sortosament el poble de les Illes Balears té capacitat per sortir-se'n. Som un poble treballador, emprenedor, que ha après a viure no només sense estat propi sinó amb l'Estat en contra, un poble que s'ha fet a partir de la iniciativa privada. Per això hi ha tantes petites i mitjanes empreses en el nostre teixit econòmic, i per això també comptam amb grans empresaris en sectors concrets com ara el turisme. Coincidim amb vós que la gent de les Balears té imaginació i capacitat emprenedora i de risc com per poder afrontar les situacions més complicades. Però el Govern no pot deixar el poble desprotegit, sinó que d'arbitrar mesures per pal·liar la situació i per donar-li la sortida més adequada, i que consti que són molt benvingudes totes les mesures que s'han arbitrat fins al dia d'avui per part del Govern, atenent, òbviament, les limitacions que a l'hora d'actuar-hi tenim en aquesta qüestió. És important, Sr. President, que hi hagi inversions en infraestructures, però han de ser, per favor, sostenible. Del contrari a Eivissa n'estam ben escaldats.

La crisi resulta especialment greu per les nostres peculiars condicions de finançament autonòmic. Aquest estiu es publicaven les balances fiscals amb l'Estat i posaven de manifest allò que ja sabíem: que som la comunitat autònoma amb un dèficit fiscal amb l'Estat més notable. D'això, Sr. President, ja en vàrem parlar en el debat del mes de juliol. S'ha de renegociar, i no es pot renegociar pensant que aconseguir una millora en el finançament ja és un èxit. No ens cal una millora feta a partir de la suposada bona fe del Govern de l'Estat, sinó un finançament just, i no ens hem de conformar amb allò que sigui menys que el que és just, i com ja hem dit en aquesta tribuna hauríem d'anar tots a una, en bloc, Govern i oposició, davant un estat que espolia, i no ens hem de deixar fer passar bou per bèstia grossa. Què farem, per exemple, si ens volen traspasar les competències en justícia infradotades pressupostàriament? Aquesta diputada ho té ben clar: val més que no hi hagi acord que signar un mal acord.

Pensau, Sr. President, que quan negociau amb el Govern de l'Estat un finançament just per a aquestes illes no sou el company de partit dels màxims representants d'aquest estat, sinó el president de les Balears, el president de tots els ciutadans de les Balears, i que és des d'aquesta posició i amb aquesta mentalitat que heu d'anar a negociar amb aquells que històricament ens han negat el pa i la sal. Necessitam fermesa i sobretot ambició per part del Govern en aquesta negociació, per refer la malmesa autoestima de la gent de les Illes Balears. Som un poble emprenedor i que se n'ha sortit malgrat les condicions adverses, però tenim l'autoestima baixa, i un gest de fermesa per part dels mateixos governants contribuiria a augmentar l'autoestima i l'orgull dels ciutadans de les Illes en tant que col·lectivitat.

I no us penseu que em referesc a l'autoestima per parlar una mica de psicologia social. La cosa és més simple: un augment de l'autoestima com a poble seria un bon antídote contra una altra de les xacres de la nostra societat. Em referesc, naturalment, a la corrupció. Si fóssim un poble més cohesionat, més conscient de si mateix, més reivindicatiu, el lloc per als corruptes seria molt més difícil. Si allò que prima, en canvi, és el campí qui pugui, el terreny està molt més adobat perquè la corrupció s'hi pugui instal·lar. És evident que s'han de prendre mesures per perseguir la corrupció, que s'han de prendre mesures per la transparència política, però més important que tot això és aconseguir respecte cap a la pròpia terra, cap al propi país. Ningú no espolia allò que estima i respecta. Aconseguir una ciutadania autocentrada, orgullosa de la pertinença a aquest poble i orgullosa de tenir un bon govern, un govern que funcioni i que innova, serà a la llarga el millor antídote contra la corrupció.

Sobre aquesta qüestió hi ha un aspecte que no he vist comentat enlloc i que en canvi consider que és del tot cabdal: hi ha hagut qui pot haver ficat mà a la caixa i qui ha guardat diners dins una capsa de Cola-Cao. Però quantes capsas de Cola-Cao plenes de diners s'haurien d'enterrar als jardins de La Moncloa o d'El Pardo per posar-hi tots els que l'Estat injustament ens sostreu any rere any?

En definitiva, necessitam un finançament just per poder dur endavant projectes a mitjà i llarg termini però, sobretot, per realitzar els projectes més immediats. Continuem tenint pendent, molt especialment encara a l'illa d'Eivissa, la realització de diverses infraestructures educatives. Hem de millorar l'educació en tots els seus aspectes, i per això, senyores i senyors diputats, necessitam diners; com millorarem els nostres serveis si no invertim en formació professional? Hem d'avançar en el procés de normalització de la llengua catalana, que es troba en un punt crític del qual sortirà reforçada o caurà pendent avall, camí de la residualització. La clau ara mateix està en el fet d'aconseguir incorporar a la comunitat lingüística catalana els milers d'immigrants que han vingut a buscar-se un futur entre nosaltres.

Tenim encara pendent la posada en marxa de la policia autonòmica i ja començam a anar una mica contra rellotge. Necessitam dur a terme una promoció turística que ens permeti de fer front a les dificultats previsibles dels sectors, i ho hem de fer de manera descentralitzada i equitativa entre totes les illes. També necessitam fons per dur-ho a terme, i necessitam diners per poder articular polítiques proactives en el camp de la joventut; la joventut constitueix el futur d'un poble, i les polítiques de joventut s'han de trobar sempre en un lloc ben destacat de qualsevol govern progressista; més i més en una societat com la de les Illes Balears, on els joves solen ser les primeres víctimes dels danys col·laterals que provoca una societat d'oci i festa.

Fan falta molts diners per a tot això. Certament aquest govern, dins les seves possibilitats, està fent esforços per dur endavant els seus projectes, els nostres projectes. Això s'ha de reconèixer i així ho vull fer avui en aquest debat de política general. Lleis com la de mesures urgents, la Llei d'obtenció de sòl per a habitatge, la futura llei d'afers socials, la reforma de la Llei de comerç, la Llei de barris i totes les mesures per fer front a la crisi econòmica així ho avalen.

En educació, per exemple, és obvi que s'ha fet un esforç real, un esforç important quantificable, però no n'hi ha prou, perquè les necessitats de la nostra societat a vegades van per damunt de les possibilitats que té el Govern de poder-les satisfer. Però en un terreny com l'educació mai no podem estar satisfets, i sempre hem d'aguditzar el cervell i la imaginació per millorar les coses. No pot ser que els centres estiguin antiquats, que no hi hagi cablejat necessari, que les aules es trobin massificades, que els programes educatius no s'ajustin a les necessitats de la nostra societat. És per això que voldria donar la benvinguda, Sr. President, a la proposta que heu fet d'articular un pacte per l'educació de les Illes Balears entre tots els sectors relacionats amb aquest camp, tots plegats hem d'empènyer per aconseguir una millora molt substancial del nostre sistema educatiu, i això exigeix l'esforç de tothom, remant en la mateixa direcció.

Sr. President, us hem demanat fermesa, però també us demanam ambició, tenc la impressió que les Illes Balears estam pensant què volem ser quan siguem grans. No tenim clar si el nostre paper ha de seguir el d'una comunitat autònoma de règim general o alguna cosa més. Si som una regió, o part d'una gran euroregió. Si ens sentim un país o una província. Si volem ser plenament autònoms o estam disposats a delegar una part de la nostra autonomia, i si la volem delegar sobretot a Madrid o preferim passar-la a Brussel·les. Tenim moltes incògnites sobre on volem anar, jo m'atreiria a dir des de la diferència i la diversitat que existeix en aquest parlament sobre els plantejaments esmentats i ens fa falta, per damunt de tot, ambició. El Govern ha de ser ambiciós per a l'excel·lència, ha de ser ambiciós per desenvolupar adequadament els diferents sectors econòmics, hem de ser ambiciosos per aconseguir un finançament just i ens cal molta ambició per posicionar, com pertocaria, les Illes Balears al món.

La nostra generació pot fer grans coses, però també podria abocar les Illes Balears a una dolça decadència, i això no ho podem permetre. Ens hem de presentar davant la història com la generació que ha projectat les Balears envers un futur millor. Això requereix fonamentalment ambició i sentit de país. Les Illes Balears som un país d'Europa, innovador de plantejaments que ha d'amar sempre endavant, que ha d'excel·lir i que ha de ser un referent per a molts d'altres. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Marí. Seguidament té la paraula la Sra. Suárez. Sra. Suárez.

LA SRA. SUÁREZ I FERREIRO:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sr. President, senyores i senyors diputats. Farem en aquesta intervenció una valoració que intentarà ser complementària de la de la meua companya d'Eivissa pel Canvi, Sra. Marí. La valoració d'aquest any de legislatura, partint d'allò debatut en aquesta cambra el passat mes de novembre, però emmarcat inevitablement en la conjuntura de la crisi econòmica. És clar que aquesta ha afegit un considerable plus de dificultat a la ja per si complexa feina de governar i que entre altres coses significa complir els compromisos adquirits. Des d'Eivissa pel Canvi ens preocupen fonamentalment la vessant social d'aquesta crisi, una crisi que el mes de juliol encara no detectaven ni el Centre de Recerca Econòmica de Sa Nostra i la UIB, ni el Cercle d'Economia de Mallorca, per esmentar dues institucions de reconeguda solvència en aquesta matèria.

Parlar de vessants socials significa, en paraules planes, parlar dels problemes per viure que tindran milers de famílies de les nostres illes i especialment les previsible 80.000 persones, un 60% més que l'any passat, que no tindran feina aquest hivern i les seves famílies, les quals es quedaran sense una part o cap dels ingressos mensuals. Sentim, i ahir ho vàrem comprovar, que aquesta preocupació és compartida pel Govern, el qual ha estat i està sent capaç d'actuar adequadament davant d'aquesta conjuntura crítica, sobretot tenint en compte les seves limitacions davant una crisi global. Mesures de reactivació econòmica, Pla de reactivació de l'ocupació, Decret de reformes fiscals i una forta injecció d'inversió pública. Un bon complement han estat també les actuacions en matèria

d'habitatge, que en bona part donaran fruits a mig termini, posant-se al mercat habitatges a preus assequibles. De moment, aquestes mesures han suposat eines per facilitar l'accés a un habitatge a persones que abans no podien. Tot això en el marc d'una política de pactes sectorials concertats amb els agents socials i econòmics i a l'empara del pacte per la competitivitat, l'ocupació i la cohesió social.

Com a aportacions constructives des del nostre grup en aquest context de crisi, li suggerim la intensificació de quatre de les línies d'acció següents. En primer lloc, la conveniència d'aprofundir en el debat sobre el nou model econòmic. La convicció generalitzada de l'esgotament de l'actual model, basat en un inassumible consum de territori, un ús intensiu i ineficient de la mà d'obra, acompanyat, a més a més, d'una pèrdua de riquesa relativa, és probablement una de les conseqüències "positives" d'aquesta indesitjable crisi. Cal anar més enllà de l'expressió de voluntat de canvi i donar passes perquè de manera consensuada s'avanci cap a un model que resulti sostenible socialment, econòmicament i mediambientalment.

En segon lloc, la consideració de les particularitats territorials a l'hora d'aplicar les mesures anticrisi. És a dir, la necessitat d'avaluar de forma acurada la diferent estructura econòmica, la diversa distribució sectorial de la població ocupada i aturada i els particulars ritmes de creixement econòmic de cada una de les quatre illes, entre d'altres. Apuntam aquí aquesta idea, en la qual aprofundirem durant la segona intervenció.

En tercer lloc, acceleració dels acords en matèria de formació, que esdevé clau a l'hora de capacitar les persones aturades i facilitar-los una ocupació. És fonamental avançar en la integració de les formacions ocupacionals i continuada, la coordinació entre formació reglada i no reglada, i l'adaptació d'aquestes a les demandes del mercat laboral en general i als nous jaciments d'ocupació en particular. En aquest context, el pacte per l'ocupació plantejat pel president em sembla un encert.

I, en quart lloc, l'atenció a la immigració com a col·lectiu més vulnerable. Consideram que l'imminent pacte de la immigració en serà un bon instrument.

Sr. Antich, valoram de forma positiva la capacitat que ha demostrat el seu govern a l'hora de combinar la reacció a curt termini davant la situació econòmica sobrevinguda, amb el compliment de compromisos programàtics recollits a l'acord de governabilitat i expressats en aquesta cambra fa gairebé un any. Sense possibilitats de ser exhaustius, sí que destacarem els següents aspectes.

En primer lloc, l'aprovació de la Llei de mesures urgents per a un desenvolupament urbanístic sostenible a les Illes Balears és una primera, però decisiva passa, en la incorporació de la dimensió ecològica i mediambiental a la política d'ordenació territorial i urbanística. Esperam que aviat es vegi complementada amb les lleis de sòl i de paisatge.

Segon, tot i els problemes derivats de l'insuficient finançament estatal, aquest govern treballa amb rigor i empena en el desenvolupament de la Llei de dependència. Les gairebé 10.000 persones valorades partint de no res, en són un bon exemple. Continuar amb aquesta feina, completar la xarxa de centres de dia i la imminent entrada en el Parlament de la Llei de serveis socials, són cares complementàries de la dimensió social de les actuacions d'aquest govern.

Tercer, en relació amb això, també cal destacar l'aposta per la sanitat pública reflectida en la creació de noves infraestructures d'atenció especialitzada, nou hospital de referència a Mallorca, nou hospital de referència a Eivissa i nous centres de primària, així com la cura dels seus professionals. Una qüestió que aviat haurem de debatre serà la creació de nous serveis en els nous hospitals que necessàriament hauran de suposar un impuls de la sanitat pública.

En quart lloc, a l'àmbit laboral és obligada la referència als positius resultats de l'anomenat Pla de xoc contra la sinistralitat laboral, que amb la incorporació de nous tècnics de prevenció per illes i altres mesures complementàries, han aconseguir reduir l'índex de sinistralitat més de quatre punts percentuals, que tot i resultar insuficient és molt important.

En cinquè lloc, impulsar una mobilitat diferent és un altre dels reptes en què s'estan posant els ciments. La recent signatura del conveni del ferrocarril és una magnífica notícia que esperam que aviat comenci a concretar-se. No podem deixar d'expressar el nostre desencís perquè poc és el que s'ha fet en el tema de l'impuls respecte del transport públic a Eivissa. El compromís adquirit fa un any en aquesta matèria encara no ha tingut concreció satisfactòria. Serem exigents en l'execució d'aquest compromís que ahir, Sr. Antich, va renovar.

Fet aquest repàs de l'actuació del seu govern davant la crisi i els seus compromisos, volem ara mirar el futur i ho feim atenent tres qüestions. Pressupost, aquesta és l'eina fonamental del Govern per continuar fent front a la crisi i als seus acords programàtics. Vostè mateix ha dit que la principal recepta contra la crisi és la inversió pública. És responsabilitat del Govern invertir i fer-ho bé. Des del nostre grup volem uns comptes que suposin la prioritització de mesures que minvin els efectes de la crisi sobre els que més ho necessiten, que potenciïn l'educació i la sanitat públiques, que permetin una eficaç aplicació de la Llei de dependència i que apostin pel foment decidit del transport públic. Tot això des de la perspectiva d'una justa distribució territorial. Tanmateix som conscients que els recursos són limitats i en temps de crisi, encara més.

Finançament estatal. Assignatura pendent i peça central per poder afrontar el futur amb garanties. Sr. President, l'encoratjam a ser exigent i que les seves paraules d'ahir esdevinguin fets concrets. L'encoratjam a defensar amb fermesa un nou finançament just per a aquest país. No pot ser que any rera any en aquestes illes continuem a la cua de les inversions de l'Estat, mentre alhora continuem sent un dels principals contribuents. Sr. President, sap que té tot el nostre suport per defensar aquesta reivindicació.

Desenvolupament estatuari. És necessari avançar-ne, el recent acord d'un calendari de traspàs de competències del Govern als consells és una primera passa. Ara bé, tan important com encetar aquest procés, ho és que es faci correctament, i això passa per una dotació adequada de les competències transferides. Sr. President, vostè sap allò que és rebre i allò que és més important, gestionar una competència insuficientment dotada. Tengui-ho present en el procés entre el Govern i consells. D'altra banda i en aquest marc, han de ser aquests criteris, el de la suficiència econòmica i el de l'equilibri territorial, els que ens han de regir en el procés d'aplicació de la Llei de finançament dels consells.

Sr. Antich, no podem tancar aquesta intervenció sense referir-nos als casos de corrupció. L'acció de la justícia ens dóna tranquil·litat, però el que ens preocupa són els efectes col·laterals d'aquest fenomen. Parlam en general de com la detecció de casos de corrupció afecta i qüestiona la dignitat de l'activitat política i, en particular, de com la imatge de govern corrupte del Partit Popular -entre cometes- de la passada legislatura, afecta la credibilitat de les institucions. Si negatiu és el lamentable espectacle de veure alts càrrecs de fins a tres conselleries i diverses empreses públiques de l'anterior Govern del Partit Popular desfilar pels jutjats, alguns d'ells ara a la presó, més perniciosos encara ens resulten algunes declaracions d'alguns dirigents actuals de la formació, que afirmen la inexistència de mecanismes de control a les institucions i que fins i tot declaren que la desconfiança en els seus és el resultat lògic de la llarga experiència política. I això sense assumir responsabilitats.

Això forma part del *tsunami* interessat i irresponsable del "tots són iguals", que intenten escampar aquells que entrarien en la categoria que Jerzy Lec definia com els de la consciència neta. Deia l'aforista polonès: "la seva consciència estava neta, mai no l'havia feta servir". Doncs bé, davant això, de cap de les maneres "tots som iguals". Des d'Eivissa pel Canvi volem aprofitar aquesta tribuna per expressar la nostra confiança en els sistemes de control amb què compta l'administració, en especial referència a la valuosa feina de la Sindicatura de Comptes, així com el seu reforçament mitjançant la futura Llei del sector públic; volem expressar el nostre suport a la feina rigorosa i transparent de l'actual executiu, i volem reivindicar la dignitat de l'exercici de la política com a servei públic.

Sr. Antich, davant la crisi, la manca de finançament, els casos de corrupció, que són alguns dels problemes que li tocarà torear, nosaltres li demanam tres coses: confiança, coherència i compromís. Nosaltres, a canvi, li oferim la nostra col·laboració i el nostre suport, sempre des d'una lleialtat exigent. Moltes gràcies.

(*Algunes aplaudiments*)

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies. Donem pas al següent grup parlamentari, seria el d'Unió Mallorca. Té la paraula el Sr. Melià.

EL SR. MELIÀ I QUES:

Gràcies, Sra. Presidenta, senyores i senyors diputats. President Antich, el debat d'orientació política general d'enguany es produeix en un context nou, un context nou definit sobretot per unes circumstàncies econòmiques de serioses dificultats. Unes circumstàncies que posen a prova el nostre ànim col·lectiu per afrontar situacions problemàtiques i complexes. I que, per tant, posen a prova la nostra capacitat de reacció com a país. Per situar-nos en el punt actual de la crisi econòmica global, crec que podem convenir que es tracta d'una crisi de diagnòstic obert i de pronòstic greu, en la mesura que desconeixem encara el seu abast i la seva profunditat. Sense que serveixi d'excusa, també hem de dir que la capacitat d'actuació del Govern de les Illes Balears és necessàriament limitada, ja que una gran part dels factors d'aquesta crisi són externs a l'actuació del seu govern. Això no vol dir, però, que no pugui i que no hagi d'actuar.

Des del Grup Parlamentari Unió Mallorca creim que primer de tot hem de crear un clima col·lectiu de superació de dificultat, començant en aquesta cambra i mantenint el diàleg social que condueixi a la corresponsabilitat dels agents socials i econòmics. En aquesta qüestió de la interlocució, reconeixem la gran tasca desenvolupada per vostè, Sr. President, i pel seu govern. Per altra banda, és necessari estimular l'activitat econòmica, intensificant els canvis estratègics en el nostre model productiu. No hi ha polítiques socials, no hi ha polítiques mediambientals si no hi ha una economia sòlida darrera. I una economia sòlida vol dir empreses fortes i dinàmiques. Per poder redistribuir primer s'ha de crear, el progrés econòmic és el que permet el progrés social. En tercer lloc, és molt important mantenir la inversió productiva, inversió en obra pública, en equipaments, en serveis públics, conciliant una política decidida en infraestructures, amb el respecte al medi ambient i la qualitat del nostre territori urbà, rural, natural i paisatgístic. Aquestes són les orientacions de fons, les orientacions bàsiques per on s'ha d'anar obrint camí l'acció del seu govern. Un govern que ens ha d'ajudar primer de tot a recuperar el ritme i el vigor de la nostra activitat econòmica; segon, a intensificar i accelerar el procés de canvi del nostre sistema productiu; i tercer, a protegir els nostres ciutadans dels efectes nocius d'aquesta crisi.

Per assolir aquests desitjables objectius, hem d'actuar bàsicament en els següents nou àmbits. Primer, potenciar el turisme com a gran motor econòmic de les Illes Balears; segon, aconseguir els recursos que ens permetin més i millors infraestructures, equipaments i serveis; tercer, protegir i posar en valor el nostre paisatge i el nostre medi ambient com a valor afegit del nostre sistema productiu; quart, fixar condicions que ens permetin la captació d'inversió estrangera; cinquè, més autogovern per poder ser més àgils en les respostes als reptes de l'economia; sisè, manteniment de les inversions per apuntalar el consum i a les empreses i per generar activitat i qualitat de vida; setè, caminar cap una millora rellevant de l'educació i aprofundir en la societat del coneixement; vuitè, més i millor seguretat ciutadana; i novè, la cohesió social com a fita.

Analitzem per separat aquests nou eixos d'actuació que li planteja el Grup Parlamentari Unió Mallorca.

Primer, potenciar el turisme com a gran motor econòmic de les Illes Balears. El sector turístic és sense cap mena de dubte la nostra principal indústria, una indústria dinàmica i en contínua evolució, que intenta constantment crear noves i originals fórmules d'oferta. Durant el mes de juliol, el sector turístic va registrar a Balears 9,2 milions de pernотacions, el que suposa una lleugera variació d'un -0,8% pel que fa al mateix mes de l'any 2007. Durant el mes d'agost les xifres són similars. És cert, en conseqüència, que el sector turístic resisteix, resistència que es deu principalment al bon comportament del mercat alemany. Aquestes dades deixen ben clar que el nostre sector turístic és una potència dins el conjunt de l'Estat i que esdevé un sector clau per temperar la crisi econòmica de les Illes Balears. Per aquest fet és important, primer, no perdre quota dins els mercats emissors; segon, potenciar la promoció dels nostres productes; tercer, posar en valor turístic tots els nostres recursos possibles; quart, actuar contra l'estacionalitat turística; cinquè, recuperar rendibilitat per a les nostres empreses turístiques.

Des del Grup Parlamentari Unió Mallorca volem destacar diverses actuacions que s'han duit a terme en matèria de turisme, com per exemple la promoció directa al consumidor final dels nostres productes turístics. Hem de destacar en aquest sentit la posada en escena dels nostres productes mitjançant la promoció feta a Madrid i a Berlín, i una gran promoció d'èxit. El nou pla de màrqueting anunciat per la conselleria enfoca la promoció per productes i per illes, segmentant el mercat i reforçant la promoció turística de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera a mercats ja consolidats com el Regne Unit, Alemanya i Espanya. Des del nostre grup parlamentari creim que també és important destinar esforços al mercat francès i a l'escandinau i començar a penetrar de forma decidida a països d'economies emergents, com la República Txeca, Polònia, Bulgària o Rússia. Hem de destacar que la Conselleria de Turisme, per primera vegada en la seva història ha duit una campanya promocional conjunta amb els principals majoristes de viatges estatals.

Creim que la imatge promocional de les Illes Balears ha de ser dinàmica i ha d'anar lligada a set productes turístics: primer, sol i platja; segon, turisme esportiu; tercer, turisme cultural; quart, turisme nàutic; cinquè, turisme de congressos; sisè, turisme rural o de la natura; setè, turisme de la salut, especialment dirigit a captar les necessitats de vacances de la tercera i quarta edat europea, un segment de població que s'eixamplarà moltíssim atès l'envelliment de la població. En aquest sentit, volem destacar per la seva importància l'impuls definitiu que s'ha donat al Palau de Congressos, on les obres es troben en plena execució i que es preveu que finalitzin en 27 mesos.

Un altre tema important és el que fa referència a la borsa de places turístiques. Una borsa de places turístiques que permetrà regularitzar entre 12.000 i 15.000 places turístiques i que reportarà uns ingressos aproximats de 80 milions d'euros. Des del nostre grup parlamentari, creim que els ingressos que s'obtinguin per aquest concepte han de servir per, primer, rehabilitar zones turístiques madures; segon, incentivar la reconversió d'establiments obsolets; tercer, fomentar la

diversificació i la desestacionalització; quart, impulsar la investigació i el desenvolupament dins la indústria turística.

Creim que s'ha fet una tasca encomiable dins aquest any i mig de govern, s'ha donat un impuls a la promoció directa, s'ha planificat la promoció que s'ha de dur a terme producte per producte, s'han millorat les relacions amb els agents socials, s'ha impulsat la reforma de la Platja de Palma, s'ha abordat el tema de l'ordenació de les places turístiques, s'ha impulsat un marc jurídic per als (...) hotels. En definitiva, creim que s'han millorat els pilars bàsics perquè el sector turístic pugui avançar amb totes les garanties, per mantenir-nos com a potència turística de futur. Amb això, però, no n'hi prou, és necessari dotar de majors recursos la promoció a l'exterior dels productes turístics de les Balears, és necessari dotar de majors recursos la millora de les nostres zones turístiques, és necessari comptar amb majors recursos per generar valors afegits i productes turístics complementaris al sol i platja, és necessari que l'Estat doti pressupostàriament de bon de veres tant l'anomenat Pla Renova com la reforma i la rehabilitació de la Platja de Palma.

Sobre l'escepticisme en relació amb les inversions de l'Estat, en parlarem tot d'una. Passem per tant al segon eix, aconseguir doblers que ens permetin més i millors infraestructures, equipaments i serveis.

Miri, Sr. Antich, de tots és coneguda la situació de les Illes Balears en aquest tema, els nostres ciutadans i les nostres empreses fan un enorme esforç fiscal que, de manera absolutament desproporcionada, en lloc de revertir aquí se'n van mar enllà per no tornar. Aquesta situació no només és una enorme injustícia, sinó que, a més a més, afecta la nostra competitivitat i la nostra capacitat de generar riquesa. Per capgirar aquesta situació tres són les línies d'actuació bàsiques: finançament, inversions estatals i règim especial.

Finançament. Vagi per endavant la constatació que a Madrid tenen una actitud totalment desfavorable cap als interessos de les Illes Balears, hi hagi govern amic o no, si hi ha govern amic, copets a l'esquena, si no hi ha govern amic, portada als morros, les formes són diferents certament, ara el resultat és el mateix, no sé si *zero patatero* o *zero Zapatero*. El Govern del PSOE a Madrid manté la mateixa actitud que el Govern del Partit Popular quan governava allà, ben igual, els partits en representació a tot l'Estat s'esforcen a fer aquí un discurs autonomista i a Madrid un discurs centralista, tal vegada és hora, Sr. President, de començar a aplicar el federalisme que vostè mateix defensa dins el seu propi partit. De paraules, ja n'estam embafats, el que volem són fets, el que volem és finançament just.

L'any 2006 les Illes Balears varen ser la comunitat autònoma que més aportà al Fons de suficiència amb 212 milions d'euros, ara només Madrid i Balears són les comunitats aportadores a aquest fons i hi aportam perquè teòricament tenim una dotació beneficiosa en competències com sanitat i educació. La paradoxa no pot ser més insultant: no tenim doblers per fer escoles i aportam fons a altres comunitats perquè ens sobren doblers en matèria educativa. Els habitants de les Illes Balears han crescut un 56% des del 2002, però els recursos només ho han fet un 13%. Hem de pensar que la població real de les Illes Balears ha passat de 750.000 a 1.030.000 habitants. Per altra banda, hem de donar servei a tota la població flotant, més de 10

milions de persones, ara estam dins plena negociació del model de finançament, però des d'Unió Mallorquina encara veim aquesta nou model molt indefinit, sense cap concreció, res de res als pressupostos del 2009 de l'Estat i moltes incògnites pendents. En aquest punt no podem ser optimistes, el federalisme probablement perdrà la batalla i tant de bo ens equivoquem.

Des d'Unió Mallorquina defensam un nou model de finançament que ens permeti incrementar d'una forma substancial els recursos disponibles a les Illes Balears i en conseqüència que redueixi el dèficit fiscal de les Illes Balears. Un finançament que assegui la solidaritat del nostre país, però també que assegui que el nostre país no sigui penalitzat pel fet de ser solidari. Apostam per un sistema de finançament amb mecanismes de revisió i actualització automàtics. Apostam per un sistema que no s'empobreixi d'una manera sistemàtica i continuada, que és el que ha vengut passant fins al dia d'avui.

Inversions estatals. Si sobre el nou model de finançament som escèptics, en relació amb les inversions de l'Estat estam indignats. En el model de finançament alguna millora segurament es produirà, en les inversions estatals el que hi ha és una estafa continuada.

Vostè ve aquí i amb tota la bona intenció parla de convenis i de protocols, vostè aquí i quantifica partides dels pressupostos generals de l'Estat. La realitat és molt més dura que allò que mostren les seves dolces i amables paraules. La realitat és que firmar convenis no és garantia de res. La realitat és que comptant partides pressupostàries no assegura que la despesa es realitzi. La realitat és que ni tant sols tenir sentències favorables serveix per gaire coses i d'això n'és exemple paradigmàtic el conveni de carreteres. La presa de pèl de l'Estat en aquesta equació és antològica.

(Alguns aplaudiments)

Els convenis ferroviaris retallats sense la infraestructura necessària, la connexió amb l'aeroport, els convenis de torrents no se sap on es troba als pressupostos i el pitjor ja no és l'engany amb traïdoria del govern amic, el pitjor és que ens imposen obligacions i generen expectatives que ha d'assumir la comunitat autònoma amb els seus esquifits i deficitaris pressupostos. Pens en la Llei de dependència, vostè diu que fa molta feina en aquesta qüestió i segur que sí i em consta que és així i li reconeixem, però no hem sentit que la seva veu s'elevàs per denunciar que l'Estat fa una llei que envaeix les nostres competències i que compromet les prestacions i serveis en càrrec als nostres pressupostos. Els problemes de la dependència sembla que seran de finançament, els hem fet nostres i haurien de ser de Madrid.

Règim econòmic especial. El règim especial crec que és un deure i deute històric que té el Govern central, de qualsevol color polític, amb aquesta terra. En el seu discurs vàrem trobar a faltar alguna referència un poc més explícita a aquest tema. Hem parlat moltes vegades de règim especial, però a l'hora de dotar-lo de contingut, és un tema pendent que s'ha de solucionar com més prest millor.

Un règim especial ens permetrà millorar la competitivitat de la qual el president ens parlava i que havíem quedat que en un termini de 12 mesos tendríem la redacció del nou projecte de llei del règim especial balear. Aquesta redacció no ha arribat, la insularitat és un greu entrebanc per impulsar la nostra activitat econòmica i li hem de donar solucions tangibles i eficaces.

Tercer eix, protegir i valorar el nostre paisatge i el nostre medi ambient com a valor afegit del nostre sistema productiu. Les Illes Balears gaudeixen d'una riquesa natural envejable, que ens converteix en una destinació turística de primer nivell. El paisatge és un actiu innegable del nostre model econòmic, és un reclam turístic de primer ordre.

Volem destacar a aquest eix la Llei de mesures urgents per un desenvolupament territorial sostenible que ha fet possible desclassificar algunes urbanitzacions que volien fer malbé el nostre entorn natural. Una de les mesures que Unió Mallorca considera necessària en aquest ordre de coses és l'aprovació de la Llei del paisatge, una llei que reguli tant el paisatge urbà com el paisatge rural i que mantengui la idiosincràsia de la nostra identitat, una llei que formava part de l'acord de govern que ja estava articulada i que encara no veim que formi suficientment part de les seves prioritats. Com brilla per la seva absència, dins aquestes prioritats, la Llei del síndic del territori que també formava part de l'acord de govern que tenim pactat, una llei articulada i que en lloc de fer això es dediquen a fer llances de disciplina farcides de dubtes jurídics i problemes de finançament.

Aquesta mescla heterogènia de turisme i medi ambient ha d'estar lligada amb les actuacions del Govern per posar en valor turístic tota la riquesa que tenim. Una iniciativa en aquest sentit seria la creació d'un museu de la mar. Un museu que reculli part del nostre patrimoni, la nostra identitat, tan lligada a la mar, com no pot ser d'una altra manera en unes illes immerses dins el Mediterrani. Per altra banda, és necessària l'ampliació i la consolidació de la xarxa balear d'espais naturals, sempre d'acord amb els propietaris i amb la resta dels sectors implicats. Hem de concloure el projecte de senyalització de tots els parcs naturals de Balears, que el seu govern té en marxa i evidentment, una iniciativa a la qual donam plenament el nostre suport.

Per altra part hi ha el compromís del Ministeri de Medi Ambient d'inversió d'uns 40 milions d'euros durant aquesta legislatura per a la compra de finques al litoral, un altre d'aquests convenis que ja veurem com acaben. Una d'aquestes finques és la finca de Planícia a Banyalbufar en què la Conselleria de Medi Ambient ha aportat 11,2 milions d'euros per a la seva compra i recordem que des del mes de març està pendent la signatura del conveni amb el ministeri pel retorn dels 10 milions d'euros que correspon afrontar al ministeri.

Recordam també que està pendent també amb aquest mateix ministeri el traspàs de competències del Parc Nacional de Cabrera. Per altra banda, les obres del projecte de Sa Costera que començaren l'any 2004 com vostè sap consisteixen en l'aprofitament de l'aigua de sa font de Sa Costera amb una canonada submarina fins el port de Sóller, que posteriorment es conduirà a la badia de Palma a través del túnel. Actualment la captació i l'aprofitament de l'aigua, una de les obres hidràuliques més importants realitzades mai a les Illes Balears, ja han entrat en fase de proves. L'aigua ja arriba als dipòsits de Sóller per una conducció submarina de 9,6 quilòmetres preparada per subministrar Sóller, Fornalutx i la badia de Palma. L'aigua de Sa Costera també podrà ser aprofitada pel subministrament dels municipis de l'interior de l'illa. Hi ha previst un projecte valorat en 24,4 milions d'euros per fer arribar l'aigua potable a pobles del pla de Mallorca.

Des del Grup Parlamentari Unió Mallorca volem destacar que l'aigua circulant de l'eix hídric Palma Alcúdia es proveirà principalment dels recursos disponibles de la dessaladora de la badia de Palma, la futura dessaladora d'Alcúdia, els aquífers de Sa Marineta, S'Estremera i la mateixa font de Sa Costera. Aquest eix hídric suposarà una garantia en proveïment i qualitat de tots els municipis d'interior. Per tant, creim que és un projecte important per aquest govern ja que completa la xarxa de distribució d'aigua potable (...) a l'illa de Mallorca i garanteix el subministrament de manera constant i amb elevada qualitat.

Per altra part, volem fer referència als ports, sobretot als ports de gestió directa on s'han millorat les instal·lacions portuàries pel que fa a les dotacions quant a mesures de seguretat, antiincendis i remodelacions de les instal·lacions obsoletes. Una de les actuacions que més volem destacar és la regulació dels amarratges lliures en ports, a fi de donar solució a les llargues llistes d'espera i pal·liar els (...) incontrolats. Durant el 2008 s'ha fet una reordenació dels amarratges ja existents a fi de poder donar sortida a la gran demanda d'aquests durant el període estival quedant espai per a la instal·lació de 368 amarratges. També s'ha complementat aquesta actuació amb la instal·lació de nous aiguamolls flotants amb la quantitat de 574 nous amarratges. S'ha de dir que el 90% d'aquests amarratges són flotants i per tant, desmuntables.

En matèria de ports no podem deixar de reclamar un compromís d'aquest govern perquè els ports esportius i els clubs nàutics que es troben a l'interior de ports d'interès o de titularitat estatal siguin reclamats com a competència exclusiva de les Illes Balears, que l'Estat gestioni aquest tipus d'instal·lacions és un frau de llei a l'Estatut.

Pel que fa a l'impuls de la reforestació, des del Grup Parlamentari Unió Mallorca hem de dir que s'ha impulsat de manera efectiva un gran pla de reforestació per a totes les Balears. Un pla que té per objectiu sembla 1 milió d'arbres durant aquesta legislatura i que podem dir que ja s'han sembrat prop de 180.000 arbres.

Quart eix, fixar les condicions que ens permetin la captació d'inversió estrangera. És de manual que una fórmula per lluitar contra la situació econòmica greu és animar la captació d'inversió estrangera. Durant anys les Balears han rebut moltíssima inversió forana, sobretot a l'àmbit immobiliari, evidentment no defensam un nou bum constructiu, res més enfora de les nostres intencions, el que defensam és que dins les possibilitats que dona la necessària restrictiva planificació territorial i urbanística, apostem per donar estabilitat i seguretat jurídica.

Des del Grup Parlamentari Unió Mallorquina volem realçar que una llei com la Llei del sòl en època de crisi econòmica és dels pocs instruments normatius que donen seguretat als inversors i per tant, el creixement econòmic i la creació de llocs de feina. Vostè sap que aquesta llei estava redactada i consensuada, vostè sap que el nostre grup la va retirar del Parlament perquè es tramitàs com a projecte de llei, li reclamam que concreti els terminis de presentació d'aquest projecte de llei i la seva aprovació al Consell de Govern i la seva remissió al Parlament de les Illes Balears.

Cinquè eix, més autogovern per ser àgil en les respostes al reptes de l'economia. Vostè, Sr. President, va parlar i li donam tot el nostre suport a aquest aspecte de simplificació en els processos administratius i vostè va parlar d'una petició decidida de participar en la gestió dels nostres aeroports. Vostè va parlar de la competitivitat i la gestió aeroportuària donaria molta competitivitat en aquesta terra. Els ports i aeroports són unes instal·lacions estratègiques per a les nostres illes i per a la nostra economia eminentment turística.

Des d'Unió Mallorquina podríem acceptar un model de gestió basat en la figura del consorci en la qual hi participin, no tan sols l'administració de l'Estat, sinó també l'administració de la comunitat autònoma, els diferents consells i els ajuntaments. Sempre ho hem dit, la cogestió aeroportuària ens podria permetre afavorir les nostres comunicacions, actuar sobre la competitivitat turística de les nostres illes, disposar de capacitat de decisió sobre els recursos que generen als nostres aeroports.

A les darreres decisions de Madrid, la participació d'un determinat territori de la cogestió d'un aeroport no pot dependre del volum de viatgers que rep, sinó de la importància estratègica en aquesta qüestió per a aquell territori. No es tracta en aquest punt únicament d'aeroports i ports, quan reclamam més autogovern per poder generar més riquesa al país, pensam amb moltes altres coses. Pensam per exemple en les nostres costes i platges, que molt sovint es troben en règims petrificats perquè la majoria de vegades, la majoria de vegades, un ministeri de Madrid les autoritzacions i les concessions no van amb la diligència deguda, les nostres costes i platges també són un element estratègic del model econòmic de país i han de dependre de nosaltres.

Sisè eix, manteniment de les inversions per apuntalar el consum i les empreses i per generar activitat i qualitat de vida. En aquest capítol el seu compromís és molt clar i des del Grup Parlamentari Unió Mallorquina el volem aplaudir públicament, el manteniment d'un nivell inversor al voltant de 770 milions d'euros no és una cosa senzilla atesa la baixada d'ingressos i les dificultats pressupostàries. Pensam que en temps de vaques magres les administracions públiques han d'intentar ajudar a mantenir el dinamisme de l'economia.

Un problema cabdal per a la societat d'avui dia és l'accés a l'habitatge, ja ho era fa anys, però ara esdevé més important per la situació econòmica que ens envolta. Des del nostre grup parlamentari també el volem felicitar per l'aprovació de la Llei 5/2008, de mesures urgents destinades a l'obtenció de sòl per a habitatges de protecció pública. Un acord transitori extraordinari que facilita enormement l'accés a un habitatge als ciutadans de les Illes Balears. Des del nostre grup el felicitem, felicitem al seu govern per la política d'habitatge que du a terme, no només per l'aprovació d'aquesta llei, sinó per les polítiques que la complementen, com l'adquisició de solars o de promocions en execució. Encara que no podem donar per resolt el problema, la veritat és que estam molt contents de la gestió que es fa i pensam, com a aportació, que hem d'incentivar els lloguers a preus raonables.

Setè eix, caminar cap a una millora rellevant de l'educació i aprofundir en la societat del coneixement. Des del nostre grup parlamentari creim que l'educació és la llavor del futur de qualsevol societat i nosaltres ens trobam amb un elevat fracàs escolar. Per tant, consideram prioritari implantar mesures de prevenció contra l'abandonament prematur i el fracàs escolar. Una prevenció que ha de ser implantada des dels primers anys d'estudis primaris i que és essencial per recollir bons fruits en un futur, necessitam un pla de qualitat educativa que vostè ha anunciat i que nosaltres compartim. És necessària la planificació d'infraestructures educatives, ara igual que abans ens queixam de les aules prefabricades, el problema no són les aules prefabricades, les aules prefabricades són la solució, una solució transitòria si hi ha una bona planificació d'infraestructures educatives. El problema és la falta de previsió i finançament, una falta de previsió que es materialitza a l'any de la inauguració de qualsevol centre educatiu, aquest és el problema, que no hi ha infraestructures suficients per satisfer la demanda. Hem de donar estabilitat al sistema educatiu, no pot ser que cada govern faci canvis legislatius i jurídics sobre el règim de l'educació, perquè això crea inestabilitat.

El tema de l'anglès, ho hem dit moltes vegades, és prioritari per a una societat desenvolupada, però s'ha d'implantar sense detriment de la nostra llengua.

L'educació avui en dia és un procés que dura tota la vida, som en plena societat del coneixement, només conqueriran el futur i tendran èxit en el futur les societats que apostin per l'excel·lència i la creativitat.

Vuitè eix, més i millor seguretat ciutadana. Vostè sap que l'Estatut inclou la policia autonòmica, una policia autonòmica que tengui competències pròpies, una policia que des d'Unió Mallorquina volem integral. Com ja ho vàrem dir en el seu moment, ara és el moment d'adoptar una postura de decisió i apostar per aquesta policia autonòmica plena. Turísticament un

dels avantatges de les Balears sobre alguns dels seus competidors és la seguretat; des d'Unió Mallorquina pensam que la política autonòmica no serà més que un reforç en aquest aspecte positiu. Ens preocupen les declaracions del ministre Rubalcaba dient que aquesta legislatura no hi hauria policies autonòmiques.

Novè, la cohesió social com a fita. Les previsions d'arribar a 80.000 aturats és un problema greu, un problema que des de la Conselleria de Treball i Formació s'està encarant amb un Pla de reactivació de l'ocupació i amb un conjunt d'actuacions a les quals, des del nostre grup, donam ple suport. Podem tenir un nombre d'aturats molt alt en pròximes dates, tenim una gran població immigrada que encara no es troba integrada plenament en el país, tenim, en definitiva, necessitat de generar cohesió social, perquè les societats cohesionades són més sòlides i estan en millor disposició per fer front a situacions delicades. Una societat més cohesionada pot compartir més objectius i tendeix a ser més respectuosa amb l'entorn, per la simple raó que s'ho sent més seu. Certament, avançam cap a una societat complexa, avançam cap a la interculturalitat i això trenca alguns esquemes preconcebuts, de totes formes uns mínims de cohesió sempre seran imprescindibles.

Un model de societat on la persona es desvincula de la comunitat és un model insostenible; a la societat hi ha drets i deures i aquests drets i deures exigeixen vinculació, exigeixen una certa i mínima cohesió. Hem d'abastar una nació des del convenciment de conformar una única comunitat, un únic poble del qual se'n pot ser membre sense renunciar a les pròpies arrels i on tothom assumeixi els valors comuns i els trets identitaris d'acollida.

Hem d'aprofitar els eines que ens dóna l'Estatut i el nostre autogovern per potenciar la nostra cultura, la nostra llengua, el nostre patrimoni. La cultura és el principal fonament de la societat i no una vulgar ornamentació del poder. Crec, sincerament, fer l'esforç i donar el suport necessari perquè la nostra llengua sigui emprada com a llengua vehicular i llengua d'acollida a la societat illenca.

També relacionat amb aquesta qüestió, vull ressaltar el canvi que hi ha hagut a la televisió pública i concretament a IB3; hem passat d'un bilingüisme difús i despersonalitzat a una televisió totalment en català i plenament arrelada a les Balears.

Bé, abans d'acabar, dues paraules sobre finançament local. Vostè va dir que era un repte arreglar el tema del finançament local, nosaltres li volem recordar que el Govern de l'Estat també ha retallat el fons que transferia als diversos ajuntaments; els ajuntaments fins ara subsistien amb recursos econòmics molt relacionats amb el món de l'urbanisme i amb el món de la construcció i entenem que, evidentment, des del Govern s'ha d'intentar fer un esforç, ja sé que no és fàcil, segurament coincidirem amb el nostre municipalisme, però pensam que li hem de prestar una especial atenció.

Aquest debat ha de servir per donar confiança, confiança en les nostres capacitats col·lectives com a país, confiança en les respostes que donam a la crisi econòmica, confiança que superarem els reptes i les dificultats que les famílies tenen avui i que tendran en els mesos a venir. Aquest és el missatge que per responsabilitat hem de donar a tothom avui aquí.

Valoram positivament, molt positivament l'actitud constructiva que clarament informava el seu discurs, li reclaman que mantengui aquesta actitud, perquè les actituds i els valors són la palanca que ens permet anar endavant, la cultura del no i una mentalitat contrària a l'empresariat i a la generació de riquesa no són més que frens per sortir de la crisi. El nacionalisme que representa Unió Mallorquina es fonamenta a aconseguir el màxim de benestar per a tots els mallorquins, hagin nascut aquí o a fora. Entendrà, per tant, que el nostre compromís per sortir de la crisi i perquè el país guanyi en el futur, és total i inapel·lable.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Melià. Pel Grup Parlamentari BLOC per Mallorca, el Sr. Barceló té la paraula.

EL SR. BARCELÓ I MILTA:

Sra. Presidenta. Sr. President, senyores i senyors diputats. És evident que som davant un debat atípic, perquè el focus polític, avui, està centrat a la Via Alemanya de Palma i no en aquesta cambra. Tanmateix és inevitable que ens centrem en el debat de política general d'enguany, en allò que preocupa de bon de veres el ciutadà: la crisi econòmica que vivim. Fer el contrari seria una greu responsabilitat que el nostre grup parlamentari, BLOC per Mallorca i PSM-Verds, no vol cometre, així que, sense dubte, en parlarem, i proposaré des d'aquesta tribuna les mesures que al nostre entendre són necessàries per afrontar l'actual situació.

Si, com he dit, no parlar d'economia seria una irresponsabilitat, només parlar d'economia seria una perillosa reducció del que aquest debat significa i del que el nostre poble es mereix. Per tant, també crec que s'han d'analitzar les vessants socials, culturals, institucionals, etc., de l'acció de govern.

Si volem ser mínimament seriosos a l'hora d'actuar, hem de ser capaços d'esbrinar les causes que la problemàtica econòmica que les Illes balears patim, no hi ha remei possible si no es coneixen les causes. Tots sabem, i no crec que ningú ho dubti, que la causa última l'hem de cercar fora de la nostra terra, perquè es tracta d'una crisi econòmica mundial, amb els seus vessants alimentari, ecològic, financer. Actualment està en qüestió el model neoliberal que es pretenia impulsar, de manera global, des de determinats *lobbies* polítics i econòmics, segons els quals el mercat tot ho solucionava. De fet, l'actual crisi seria fruit d'aquesta política, aquest model neoliberal, des del nostre punt de vista, ha de ser contestat i canviat des de postures progressistes. Les crítiques a aquest model han vingut des de molts de sectors i des de distintes postures ideològiques, el recent Nobel d'Economia, Paul Krugman, o un altre Nobel, Joseph Stiglitz, han criticat la globalització neoliberal. Fa uns

anys, Susan George al seu informe Lugano ja ens anticipava el que passaria. Actualment hi ha un ample debat obert sobre les distintes propostes per afrontar la crisi provinent de la Unió Europea i dels Estats Units. Això és positiu, però, des dels sectors de cooperació internacional ja s'alerta que les injeccions econòmiques per afrontar la situació financera aniran en detriment de les ajudes al desenvolupament dels països del sud i agreujaran situacions de fam i pobresa.

És clar que poca cosa podem fer des d'aquí per aportar solucions als aspectes internacionals de la crisi, més enllà d'una reflexió sobre les respostes que des de les institucions internacionals, estatals i regionals s'han de donar per superar no només la crisi sinó també un model molt contestat, com deia. Tot i això no hem de menystenir el valor de les petites contribucions d'escala local. Tot i l'escàs marge d'actuació que tenim, des de les Illes Balears sí que podem actuar en eficàcia per solucionar els efectes al nostre país, i sobretot per eliminar els vicis i les mancances que l'agreugen, perquè si bé és cert que la causa última, com he dit, és ben lluny de les illes i de les nostres possibilitats, no és menys cert que les polítiques portades a terme per l'anterior govern de les Illes Balears s'han demostrat clarament com a causes col·laterals, que han agreujat i magnificat l'abast de la crisi, polítiques que han afeblit el nostre teixit productiu, han reduït el nostre marge de maniobra i han provocat escenaris de molta dificultat.

No és la nostra intenció assenyalar culpables, però seríem irresponsables si no identificàssim els mals de la nostra economia. El desorbitat deute generat per l'anterior govern, el desgavell pressupostari, la manca de suport als sectors productius, l'aporta per un creixement basat gairebé en exclusiva en l'especulació urbanística i en l'obra pública desmesurada. Tot això ha provocat que les Illes Balears vegin agreujat l'impacte de la crisi.

En els debats de la legislatura anterior, se li va dir a l'anterior president, al Sr. Matas, en reiterades ocasions, que l'obra pública excessiva que es feia en una època d'expansió econòmica era crear una bombolla artificial que en un moment o altre explotaria. Malauradament el temps ens ha donat la raó, i ara recollim els fruits d'aquelles polítiques que no prestaren la menor atenció al futur. Es van menysprear les actuacions sobre l'economia productiva i se xifrà tot en la construcció i l'especulació. Ara en pagam els plats romputs, crec que l'exemple més evident seria un consorci que s'anomenava De desenvolupament econòmic de les Illes Balears i que en realitat fou utilitzat pel desenvolupament personal dels seus càrrecs directius.

No serveix de res lamentar-se, ara ens pertoca afrontar el que tenim, i no ho volem negar ni volem fer com l'estruc, el que tenim és un panorama amb grans dificultats, augment de l'atur fins a xifres desconegudes des de fa anys, descens de la afiliació a la Seguretat Social, tancament d'empreses, expedients de regulació d'ocupació, i sobretot ens preocupa que darrera cadascuna de les xifres fredes, hi ha persones reals, persones que perden el seu lloc de feina, que tenen dificultats per arribar a final de mes o que no poden pagar la hipoteca de ca seva. Només mirant cara a cara la realitat és possible aportar solucions, solucions que han de ser ambicioses, no s'han de limitar a posar pegats esperant que passi el pitjor per seguir llavors, com sempre i que res no canviï.

En definitiva, per tant, és el nostre deure, de tots, govern i oposició, col·laborar per minvar els pitjors efectes de la crisi alhora que bastim noves estructures que no ens facin tan vulnerables, mesures conjunturals per donar suport i ajut a la ciutadania més afectada i mesures estructurals per superar la situació actual amb celeritat tot evitant que es tornin a repetir.

Quan parlem de mesures conjunturals ens referim, en primer lloc, a polítiques de benestar social, dirigides als sectors de població més febles, polítiques d'ajudes socials, d'habitatge, de dependència, destacaria aquí l'esforç que es fa des del Govern i en concret des de la Conselleria d'Afers Socials en aquest sentit, tant pel que fa a donar respostes a les necessitats d'urgència, com per a l'aplicació de la Llei de dependència. S'ha de fer un esforç especial també en les dotacions de treball i formació, precisament en un moment de crisi, la formació ha de tenir un especial esment i sobretot a les Illes Balears, on la ràpida incorporació en el mercat laboral dels nostres joves fa que tenguem mancances importants justament en aquest camp de la formació, per això donam suport a totes les propostes a què vostè ahir feia referència en aquest aspecte de la formació.

Però, com he dit, no basta, encara que és necessari, i en un primer moment absolutament prioritari, donar resposta a les necessitats urgents i reals de les dones i homes que ja pateixen els efectes de la crisi, calen també mesures estructurals. En concret, i com ja vàrem defensar en el plenari sobre la crisi econòmica d'aquest estiu passat, cal posar les bases per a la creació d'un nou model econòmic per a les Illes Balears, un model econòmic estable, diversificat, sostenible i amb garanties de futur, només així aconseguirem fer dels problemes una oportunitat, només així haurem posat els fonaments d'una economia sòlida, menys dependent, menys sotmesa a les fluctuacions dels mercats. Un canvi de model econòmic que, vull recordar, fa anys que defensam gairebé en solitari, ens satisfà que ja no sigui així i que altres veus, ara també reclamin aquest nou model econòmic per a les Illes Balears.

Tot i que el nostre marge d'actuació, com hem dit, és limitat, li hem de dir, Sr. President, que consideram que el Govern fins ara ha estat actuant adequadament amb les possibilitats que té a l'abast, consideram molt important analitzar les conseqüències que pot tenir aquesta situació en tots els sectors, des del sector primari, ja molt malmès, amb uns pagesos que tenen les rendes més baixes, no de l'Estat espanyol, sinó de tota la Unió Europea, fins al sector de les companyies aèries, molt afectat per tot el tema dels carburants i altres qüestions que afecten aquest sector, o el sector del comerç que pateix baixades importants de les seves vendes, o les dificultats que tendran també les administracions, especialment els ajuntaments, per la baixada dels ingressos. Per tant, és important conèixer la situació de tots els sectors, com els afectarà, i quines solucions podem posar per frenar aquestes conseqüències.

Com deia, consideram positiva la bateria de propostes que fins ara s'ha duit a terme i també les que el president ens va anunciar ahir. Així com també l'anunci que el projecte de pressuposts d'aquesta comunitat autònoma per al 2009 destacarà, per una banda, per mantenir l'esforç inversor, crec que és especialment necessari en moments de crisi, i, per l'altra, per l'esforç, també, en la vessant social.

En aquesta línia de proposar mesures estructurals, des del grup del BLOC i PSM-Verds, pensam que l'objectiu a aconseguir ha de ser el desenvolupament dels sectors econòmics productius, amb un increment de la inversió en recerca, desenvolupament i innovació en tots els àmbits, suport a les empreses autòctones, una aposta clara de suport i recuperació dels sectors industrials i comercials, plantejar un model turístic de futur i que afronti una necessària modernització de les infraestructures, desenvolupament de la indústria agroalimentària, de la indústria mediambiental, de les noves tecnologies i de les indústries lligades al disseny. També s'ha de donar un clar suport al sector aeronàutic, aquest és un sector estratègic per al turisme i, per tant, per a la nostra economia en general, i, així com en aquests moments es plantegen a nivell estatal i europeu, ajudes per a altres sectors per afrontar l'actual situació, crec que també ens hauríem de plantejar què succeeix amb la indústria aeronàutica.

Per altra banda, també, hem de fomentar la creativitat empresarial, la formació tècnica, donar total suport al desenvolupament de l'economia social i reorientar la construcció cap a la rehabilitació i cap a la construcció d'infraestructures i equipaments necessaris. Això sí, quan parlem d'infraestructures i equipaments, quan es parla d'injectar doblers a la construcció de cap manera no ha de ser perquè aquest sector torni al que hem viscut aquests anys darrers. La inversió pública s'ha de destinar a infraestructures sostenibles que responguin a criteris mediambientals o socials, que podrien ser inversions en depuració d'aigua, en estalvi energètic i energies netes, aquí vull esmentar l'aporta per les energies renovables que es fa des de la Conselleria d'Energia, en reducció i reciclatge de residus, en transport públic; infraestructures, per tant, que millorin la qualitat de vida dels ciutadans com equipaments educatius, sanitaris o assistencials, o aquelles inversions en infraestructures culturals o en patrimoni històric, que ajudin a la reconversió turística. Per tant, no en infraestructures que alimentin una vegada més el creixement desbocat que vàrem viure en anteriors èpoques. Hem quedat moltes vegades tot sols en aquest discurs, confio, després d'escoltar el seu discurs d'ahir, que a partit d'ara ja no sigui així.

Ha arribat el moment, per tant, com dic, d'aplicar polítiques territorials, econòmiques o socials que permetin redreçar aquesta situació a mig i llarg termini, els motors actuals de l'economia del nostre país, turisme i construcció, necessiten renovar-se tecnològicament i aplicar objectius de millora de l'oferta actual invertint en la seva modernització. Seran importants, en aquest sentit, projectes com per exemple el Palau de Congressos ja en marxa o el Recinte Firal en projectes i, sobretot, la reconversió de zones turístiques madures, començant principalment per la Platja de Palma on, per cert, voldríem veure un compromís més clar de finançament per part de l'Estat.

Calen mesures de suport a la indústria i al comerç, actuacions concretes en el teixit productiu que ens permetin la tan anomenada i mai no aconseguida diversificació econòmica. Destacaria aquí la feina que des de la Conselleria de Comerç es fa en la modificació de la Llei de comerç, apostant per la promoció d'un model comercial de proximitat amb l'objectiu d'evitar a través de la introducció de criteris de sostenibilitat i d'igualtat d'oportunitats, els inconvenients que planteja una mesura liberalitzadora del mercat com la directiva de serveis, una mesura, com saben, molt criticada, però aprovada a Europa, per cert pels grups majoritaris, tant el popular com el socialista.

Com deia, el nou model econòmic ha de plantejar seriosament la necessitat d'una reconciliació de l'economia amb la protecció del territori. La planificació econòmica no pot permetre creixements a l'economia basats en la destrucció del territori com fins ara havia passat.

El Govern ja fa feina en aquest sentit; destacaria principalment les mesures legislatives preses fins ara a iniciativa de la Conselleria d'Ordenació del Territori i Mobilitat, en concret el Decret Llei de mesures cautelars i la posterior llei de mesures per a un desenvolupament territorial sostenible aprovada en aquest parlament el passat mes de maig. Aquesta norma preserva més de 1.500 hectàrees de sòl rústic i de zones humides a Eivissa i Mallorca; deroga la Llei de camps de golf i incrementa les obligacions de cessió pel patrimoni públic del sòl o les reserves de sòl per a habitatge protegit. O altres lleis en les quals ja s'està treballant des del Govern i que s'aprovaran ben aviat, com la necessària llei del sòl, a la qual vostè feia referència ahir, la llei del paisatge o la llei de barris, que ja està aprovada en Consell de Govern a proposta de la Conselleria d'Habitatge.

També, com vostè deia ahir, aquesta legislatura esperam un avanç en la protecció dels espais naturals després de les importants retallades de l'etapa anterior. La península de Llevant i la Serra de Tramuntana de Mallorca i l'àrea de Cala d'Hort a Eivissa es mereixen una protecció que les posi en valor per a residents i visitants.

En aquesta línia d'avançar cap a un model sostenible destacaria també les mesures de transport públic que s'estan duent a terme des del Govern, i concretament des de la Conselleria de Mobilitat. Així les obres ja començades del desdoblament de la via Inca-S'Enllaç, que permetran millorar el servei i incrementar les freqüències, i els nous projectes com el que es presentava dissabte passat, de recuperació de la línia ferroviària entre Manacor i Artà. És important destacar el conveni signat entre el Govern espanyol i el Govern de les Illes Balears que permetrà invertir aquesta legislatura més de 440 milions d'euros en inversions ferroviàries, un conveni que ha costat signar però que ja és una realitat. Ara bé, el Grup Parlamentari del BLOC per Mallorca i PSM-Verds sempre ha tengut molt clar que aquest és un conveni que abasta actuacions per a aquesta legislatura, fins al 2011; convé recordar que el Pla estatal d'infraestructures de transports és un pla fins al 2020, i per tant en el futur hauran d'arribar més inversions estatals en transport fins arribar al 2% del total d'aquest pla, uns 2.000 milions d'euros, com reclamen els acords presos, per cert en aquest parlament. Així, per exemple, queden pendents les inversions en tramvia, especialment el de la badia de Palma, però també el de la badia d'Alcúdia.

Vostè, Sr. President, en aquest tema del transport ahir va esmentar a un tema molt sensible per al nostre grup parlamentari, el transport aeri. Sabem, som ben conscients de l'esforç que des del seu govern i des de la Conselleria de Mobilitat s'està fent per millorar una declaració de servei públic nefasta, fruit de la improvisació i de la demagògia del govern Matas. Però això no basta, i no bastarà fins que el Govern espanyol no accepti la seva responsabilitat que passa, al nostre entendre, perquè la declaració de servei públic sigui finançada amb doblers públics estatals com les autopistes o com l'AVE. Demanam que ho exigeixi fermament.

Per altra banda, en la línia de foment d'infraestructures sostenibles s'ha d'esmentar la recent proposta del Consell de Mallorca d'una via de connexió dels accessos a Palma, que substituirà la proposta desmesurada del segon cinturó, proposta que ha estat fruit del consens dels distints partits del pacte i consensuada i consultada amb l'Ajuntament de Palma i les entitats veïnals afectades, i de la qual vull recordar que tant el grup del PSM com Esquerra Unida-Verds a l'Ajuntament de Palma i en el Consell de Mallorca ja havia fet propostes similars des de feia molts d'anys: potenciar el Camí dels Reis, aprofitar la xarxa viària existent i no fer malbé pobles com Establiments, Son Sardina o Sa Garriga. Ara aquesta proposta s'haurà de completar amb altres mesures de foment del transport públic, com per exemple solucions d'accés en transport públic a l'Hospital de Son Espases, aparcament dissuasius, etc., totes elles coordinades entre ajuntament, consell i Govern.

Però un país no és només una economia. Un país és la suma de les voluntats de tots els ciutadans i les ciutadanes, és la seva història i la seva tradició, la seva llengua i la seva cultura. Un país orgullós de si mateix, coneixedor de les seves arrels i de les seves potencialitats, un país que estima allò que és seu és un país preparat per afrontar el futur. I a això també dedicam els nostres esforços. En aquests moments és especialment important invertir en educació; un govern que posa en primer lloc les polítiques per les persones ha de tenir l'educació com una de les seves prioritats bàsiques. Hem de partir de la realitat que la situació del nostre sistema educatiu no és en absolut una bona situació. Les taxes de fracàs escolar, d'abandonament d'estudis i de manca de capacitat professionals són preocupants. La situació no és bona, i és amb seguretat molt pitjor després de la legislatura anterior, on des del govern popular no es varen afrontar els problemes i simplement es limitaren a fer polítiques de mostrador, de purs i simples lluïments mediàtics.

Són molts els aspectes educatius que el Govern està abordant, però jo destacaria els següents: infraestructures educatives; ja s'ha presentat pel Govern un pla d'equipaments educatius per fer front a les mancances existents, ara s'ha de dur a terme amb el suport de tots. Polítiques actives contra el fracàs escolar i l'abandonament d'estudis; és un tema cabdal que ens hi jugam el futur del nostre país, i que lliga molt amb la qüestió del canvi de model econòmic que plantejava. Extensió de l'educació infantil; ja s'ha presentat per part del Govern un pla per incrementar la xarxa de 0 a 3. I per dur-los a terme tenim ben clar que farà falta una millora del finançament autonòmic, sense això serà gairebé impossible, n'hem de ser ben conscients, com hem de ser ben conscients que encara hi ha molt per fer: major participació de la comunitat educativa, polítiques d'inserció de l'alumnat en risc d'exclusió i d'altres. Per dur a terme aquests objectius ens tendrà al seu costat, Sr. President.

La llengua és una eina cabdal per al nostre redreçament nacional. Només un país que valora i defensa els seus trets d'identitat és aquest país orgullós de si mateix que vostè, Sr. President, ahir reclamava. Per això cal intensificar les mesures de política lingüística encaminades a convertir la llengua catalana en una llengua de cohesió social i d'integració.

En el mateix sentit defensam també que IB3 ha d'esdevenir la televisió i la ràdio nacionals que mereix aquest país. Tenint en compte que s'han fet passes endavant, cal consensuar un model audiovisual públic per a les Illes Balears per tal que la ràdio i televisió públiques siguin un referent cultural, de cohesió social, territorial i lingüístic, i de qualitat i dignitat professionals. Estam segurs que així serà.

La nostra identitat com a país també té una vocació universalista. Per això hem de fer un especial esment al compliment d'un dels objectius que ens vàrem marcar a principi de legislatura: la reincorporació de les Illes Balears a l'Institut Ramon Llull com a eina de promoció de la nostra llengua i cultura arreu del món.

Un altre puntal bàsic de cara al futur han de ser les polítiques socials. A més del desenvolupament de la Llei de dependència, a la qual ja he fet referència, o la creació del Consell de Dones que el president ahir esmentava, també és important esmentar l'elaboració d'una llei de serveis socials que impulsa la Conselleria d'Afers Socials i que ha de garantir els drets socials amb caràcter subjectiu i universal. Aquesta llei promourà una economia de serveis que generarà molts de llocs de feina estable. Només donaria una dada: cada quatre o cinc persones dependents suposaran un nou lloc de feina. També vull destacar la feina que s'està fent, i en queda molta per fer encara, en el tema de la immigració. Crec que un país com el nostre, que des de fa molts d'anys està acollint tanta gent d'arreu del món, necessita aplicar polítiques actives d'integració en tots els aspectes, no només des de la Conselleria d'Afers Socials sinó des de tot l'espectre del Govern i des de totes les administracions per afrontar aquest repte.

Per altra banda s'ha de dir que les dificultats exigeixen compromís entre totes les forces polítiques i entre totes les institucions. Aquest compromís entre les institucions que conformen l'arquitectura institucional del nostre país passa indefugiblement pel desenvolupament estatutari. Com vostè ahir esmentava ja s'ha començat a treballar en el traspass de competències als consells, ja està en marxa la comissió mixta de transferències que preveu l'Estatut i ja s'està calendaritzant aquest procés, ample i complex, però que culminarà durant l'actual legislatura des de la negociació i l'acord entre Govern i consells insulars. També en un moment de baixada d'ingressos s'ha de donar suport als ajuntaments i als consells com a institucions més properes als ciutadans, i s'ha d'exigir corresponsabilitat i acció en comú als partits, a les institucions, a les administracions.

Intencionadament he deixat per al final de la meua intervenció allò que per al nostre grup parlamentari és el problema més greu històricament que pateix el nostre país, l'espoli fiscal. És absolutament indispensable un canvi en el model de finançament autonòmic que superi el greuge fiscal que històricament han patit les Illes Balears. Les balances fiscals, publicades finalment pel Govern espanyol, qüestió de transparència democràtica bàsica que només ha estat possible gràcies a la pressió dels partits nacionalistes, han confirmat allò que els estudis ja deien, que els nacionalistes i progressistes no ens cansàvem de denunciar: que el nostre país aporta un 14% del seu producte interior a l'Estat, dada que ens situa com la comunitat autònoma amb el saldo més desfavorable i que no té comparació amb cap regió del nostre entorn. No hem d'oblidar que primer el vicepresident econòmic, el Sr. Solbes, i després el vicepresident del Govern de l'Estat, el Sr. Rodríguez Zapatero, han reconegut la discriminació financera que pateixen les Illes Balears.

Ara bé, ja no basten les paraules, hem d'exigir al Govern d'Espanya que hi posi remei i, Sr. President, l'estat actual de les negociacions avui per avui és preocupant. Per això és imprescindible que posi per davant de qualsevol consideració partidista la seva condició de president d'un país escanyat fiscalment i que necessita solucions urgents. Perquè aquest dèficit fiscal afecta negativament, molt negativament, les famílies de les Balears i el nostre creixement econòmic. Així per exemple tant en sanitat com en educació la nostra despesa per càpita està per sota de la mitjana estatal, i això es tradueix en mancances en llits hospitalaris, en ordinadors en els centres escolars, etc., equipaments que altres autonomies sí que tenen solucionats. Els nostres ciutadans han de fer front a les insuficiències del sector públic, i en un moment de crisi com l'actual la situació és encara més complicada. La reivindicació del finançament, per tant, és clau també per tenir eines econòmiques per afrontar aquesta crisi. Vostè, Sr. President, va dir ahir que no acceptarem de cap manera acords insuficients. Esperam que així sigui.

Al marge del tema del finançament tenim la qüestió de les inversions de l'Estat via pressupostària. Hem vist que l'Estatut no és l'eina que solucionava el dèficit d'inversions, tal i com ens volien fer creure els partits que varen votar aquest estatut, i s'ha demostrat tant en els pressuposts estatals del 2008 com en els del 2009. Encara que les xifres actuals suposin un augment de la inversió respecte a anys anterior no deixa de ser un augment molt modest i que ens continua situant a la cua de les

comunitats autònomes. Un altre repte en relació a temes pendents amb l'Estat és la Llei de règim especial de les Illes Balears prevista a l'Estatut, una llei que ha de ser ambiciosa i que ha d'afrontar les problemàtiques que la insularitat i altres condicionants afegeixen a les nostres illes.

Finalment convé fer un apartat amb altres greuges responsabilitat del Govern espanyol i especialment de la nostra estimada ministra de Foment: les carreteres, convenis sense pagar o sense executar; declaració de servei públic del transport aeri, a la qual ja he fet referència; descomptes als residents extracomunitaris o la cogestió aeroportuària. Per a la nostra formació la possibilitat de prendre decisions sobre els nostres aeroports és un element bàsic del nostre autogovern. La proposta del Ministeri de Foment ha estat decebedora: d'una banda, pel percentatge de participació de les comunitats autònomes, que seria irrisori, el 19%; de l'altra, la proposta del Govern espanyol deixa fora els aeroports de Palma, Menorca i Eivissa de manera arbitrària i totalment inacceptable. Des del BLOC i PSM-Verds proposam un model de gestió pública amb intervenció privada a través de les cambres de comerç i on les comunitats autònomes no siguin simples convidades de pedra.

Sr. President, esperam que torni amb solucions per a totes aquestes demandes de la reunió que mantindrà properament amb aquest ministeri. Tindrà el suport del Grup Parlamentari del BLOC i PSM-Verds en les distintes negociacions sobre tots aquests temes -finançament, tots els temes de foment, etc.- però volem fets i acords concrets. No consenti que se'n riguin de nosaltres.

Per acabar he de fer referència al tema de la corrupció. Pens que avui és un dia trist per a aquest parlament. Dos dels seus membres precisament avui són a declarar davant el jutge per casos de presumpta corrupció. Tant en el debat d'investidura com en el debat de política general de l'any passat vaig fer esment a la necessitat que aquesta fos la legislatura de la transparència. L'espectacle interminable de casos de corrupció que es destapen constitueix una clara degradació de la vida política. La dignificació de les institucions ha de ser una de les divises que ha de guiar aquest govern i ha de marcar una diferència nítida respecte de l'anterior. Com no pot ser d'altra forma, respectant la presumpció d'innocència deixam treballar la justícia, però també nosaltres, com la ciutadania, tenim la sensació que a l'etapa anterior varen fallar coses més enllà de l'actuació de mitja dotzena d'ovelles negres. El govern actual no és, com ho va ser l'anterior, un campí qui pugui. En els pròxims debats de política general no hi hauria d'haver exconsellers que falten perquè són a declarar davant els jutges.

És evident que la situació actual exigeix mesures de transparència, l'establiment d'un codi ètic de l'actuació dels càrrecs públics davant la necessitat de regenerar la vida política. La participació de la ciutadania en l'activitat política necessita de referents de transparència, honestat i mans netes. En definitiva, cal enfortir la democràcia com a sistema bàsic de convivència a la nostra societat. La radicalitat democràtica serà l'única manera de recuperar la confiança dels ciutadans en el sistema democràtic i en els polítics. I dic això parlant en nom de tota una gent que mai no ha posat la mà al calaix. Batles, regidors, càrrecs de govern que han tengut sempre una actuació totalment honrada i de servei públic, actuació que avui vull aprofitar per reivindicar i agrair.

Per acabar, a pesar de les crisis, corrupcions i mancances del nostre autogovern no hem de promoure el desànim. Com deia el poeta Horaci, en moments d'adversitat es desperten les capacitats que la prosperitat amaga. Jo diria que tenim un país i una gent plens de potencialitats i capacitats que estic segur que sortiran a la llum en aquests moments de dificultat per construir entre tots una societat de progrés, amb futur, solidària i sostenible.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Barceló. Seguidament pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Diéguez.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Muchas gracias, Sra. Presidenta. Sr. Presidente, señoras y señores diputados, el 6 de noviembre del año pasado comenzaba mi intervención en esta misma cámara diciendo que tras apenas 100 días de ejercicio del nuevo gobierno resultaba muy difícil valorar lo que había pasado, lo que había hecho, pues en el año parlamentario e incluso en el año natural había gobernado más el gobierno saliente que el gobierno entrante. Hoy, un año y 15 días después de aquel debate, podemos comenzar nuestra intervención pasando una breve revista a los acontecimientos más importantes que se han producido a lo largo de este año, detenernos una vez más brevemente en la situación actual y valorar nuestras perspectivas de futuro.

Desde luego si preguntáramos a los ciudadanos qué es lo que ha caracterizado más este año sin duda que lo más impactante, lo que más ha podido llamar la atención ha sido el continuo afloramiento de escándalos de corrupción, que uno tras otro han ido saltando, asombrando incluso a los que eran más pesimistas en otra época. Viendo lo sucedido desde un punto de vista positivo podemos afirmar que lo sucedido este año significa el fin de una determinada cultura, de un modo de entender lo público, puesto que no fue sólo dinero, sino también la dignidad de una comunidad autónoma expoliada lo que se enterró entre un campo de coles.

La lata con dinero quedará como el símbolo de una época, de una cultura, de un modo de hacer las cosas, y digo siempre que se trata de una cultura determinada y no de hechos aislados porque todos los grupos que han ido siendo desarticulados uno tras otro tenían una serie de características comunes, que son las siguientes: la primera, que no se trataba de personas aislada sino de grupos organizados, caso Bitel, seis imputados cada uno con su función, con sus características propias; Turisme Jove, diez imputados, también con división de funciones, organización significativa; caso Scala, ocho personas detenidas inicialmente, creo que hay una docena ya, cada uno también con su función dentro del organigrama con que se actuaba. En segundo lugar, todos sostienen lo mismo con distintas palabras: "Creíamos que era lo normal", "todo el mundo hacía lo mismo"; son palabras que hemos oído repetidas en diversos casos. En tercer lugar, cada grupo no se limita a una sola operación, a un solo golpe, sino que proceden con método y continuidad en el tiempo, van dilatando su actuación durante mucho tiempo. En cuarto lugar

las cifras que se manejan son imposibles de disimular para cualquier observador; no estamos ante una labor de sisa, de descuidar pequeñas cantidades, sino de un vaciado completo de presupuesto hasta multiplicar varias veces la deuda alcanzada del presupuesto inicial, no hubo disimulo. I, por último, son casos relativamente fáciles de descubrir, porque basta seguir el rastro del dinero desde que sale de la administración hasta el punto en el que trata de ennegrecerse.

Quizás lo peor de todos estos asuntos es la sensación extendida de que si no hubiera habido un cambio de gobierno, nada de lo que hoy sabemos se sabría. Esta es una convicción social que está en nuestra sociedad. Si no hubiera habido un cambio de gobierno, hay una convicción social de que BITEL seguiría haciendo informes, en Turisme Jove seguirían cobrando alquileres, encargando trabajos y en el Consorcio del Comercio seguirían también con lo suyo.

Por esto, desde un punto de vista político, el primer mérito del nuevo gobierno, Sr. Presidente, es haber acabado con ese modo de hacer las cosas, con esa cultura del saqueo de las cuentas públicas. Cuando ese saqueo es generalizado, el problema político no es el saqueador, ése es un problema penal, el problema político es quien lo tolera. Miren, decía Albert Einstein que el mundo no está amenazado por las malas personas, sino por aquellos que permiten la maldad, dando por supuesto que siempre habría malas personas, pero quienes ejercen funciones de control, gente elegida, seleccionada y que puede impedir estos desastres, es la responsable cuando ocurren. Cuando se relajan los controles es fácil que quien en principio no tenía propuesta delinquir, al comprobar la facilidad con que pueden enriquecerse, porque nadie lo controla, se deje caer por esta pendiente.

Soy de los que creen que lo que ha pasado no es una sucesión de hechos aislados, sino la consecuencia de una política permisiva y relajada en el control, que ha habido una educación en el desliz, que el ejemplo que han recibido no disuadía de las tendencias que se tenían, porque, y lo decía ya Juvenal en el siglo II, *nemo repente fuit turpissimus*, nadie de pronto se vuelve malo, sino que precisa y más en estos casos de grupos organizados, una cierta organización. Los casos de corrupción que estamos viviendo son un modo de entender la política y que ha ido generando estos monstruos.

Pero extraigamos las consecuencias positivas de todo esto. ¿Qué podemos hacer, Gobierno y Parlamento, para evitar que estas cosas puedan volver a suceder? Sr. Presidente, los controles que ha puesto son un buen paso, como en su resultado patentiza, "no todos son iguales", unos ponen controles y otros no. El resultado de estos controles ha sido patente. Pero debemos además blindar la administración pública para que no vuelvan situaciones tan vergonzosas. Por eso, es de extrema importancia para nuestra autonomía una ley del sector público instrumental de esta comunidad autónoma. Hay que aportar racionalidad y orden al conjunto de entes que forman los organismos autónomos, entidades públicas, sociedades mercantiles públicas, fundaciones del sector público y consorcios. Para frenar la corrupción urbanística, esta comunidad autónoma también necesita una ley del suelo. No puede ser que a estas alturas seamos la única comunidad autónoma que no disponga de ese elemento. Una ley que por supuesto se aparte del proyecto que el Gobierno anterior

presentó y cuya redacción había sido encargada precisamente a uno de los condenados por corrupción urbanística en el caso Andratx.

Mientras tanto, mientras esto iba sucediendo, durante este año el Govern y este Parlamento acometían las dos principales urgencias que habían manifestado los ciudadanos en las elecciones, la necesidad de actuar en lo que respecta al acceso a la vivienda y la necesidad de proteger el territorio. El Decreto de ley de medidas cautelares hasta la aprobación de normas de protección de áreas de especial valor ambiental fue un primer paso y después de atender la urgencia que significaba la creación de la *Agència Tributària de les Illes Balears* en mayo del 2008, por mandato estatutario, el 5 de junio aprobábamos en esta cámara la Ley de medidas urgentes para el desarrollo territorial sostenible y posteriormente la Ley de actuaciones urgentes para la obtención de suelo para viviendas de protección pública. Los dos primeros objetivos se cumplieron con la urgencia necesaria y también con práctica unanimidad. De no ser por el goteo continuo de casos de corrupción, este año sería recordado por una actividad política fructífera para los intereses de los ciudadanos y en los que se ha respondido a las principales y urgentes demandas que plantearon en la campaña electoral.

Pero pasemos de la crisis política que supone la corrupción a la crisis económica. Si otra cuestión ha habido importante durante este año ha sido el impacto de la crisis económica mundial. El desconcierto, insisto en esta palabra, desconcierto a nivel mundial, es importante. La China popular aplica los principios del capitalismo más rancio en sus relaciones laborales y en la banca, mientras que en la cuna del liberalismo, en Estados Unidos, se intervienen los bancos; en el Reino Unido no sólo se nacionalizan los bancos, sino que se les llega a aplicar la legislación antiterrorista, como ha sucedido a los bancos islandeses en el Reino Unido, cuna del liberalismo. Los comunistas explotando a sus trabajadores, con los principios más rancios del liberalismo, los capitalistas nacionalizando la banca. Sólo falta que la higuera dé frutos en invierno y se rasgue el velo del templo.

Todo son señales del fin del mundo, del fin del mundo tal y como lo conocemos, del fin del mundo económico tal como lo conocemos en estos momentos. Un cierto apocalipsis económico que se ha tragado la confianza de los mercados y si me apuran diré que peor que la apocalipsis, cuando en el *Libro de San Juan* se abre el tercer sello que corresponde a lo que entonces llamaban el hambre -ahora en los países desarrollados la llamamos crisis económica-, que estaba representada por un caballo negro con una balanza en la mano, cuando sale dice San Juan: “miré y vi un caballo negro, el que lo montaba tenía una balanza en la mano -la llamada crisis económica o el hambre- y oí una voz en medio de los cuatro seres vivientes que decía: dos libras de trigo por un denario y seis libras de cebada por un denario, pero no dañes el aceite ni el vino”. Ni el caballo negro del apocalipsis que se refiere al hambre fue tan perjudicial como el capitalismo liberal. Aquel caballo extendía la inflación en los precios de alimentos, ya lo hemos dicho, dos libras de trigo por un denario y seis libras de cebada por un denario. Pero salvaba algunos artículos de primera necesidad, “pero no dañes el aceite ni el vino”. El capitalismo liberal no conoce ni siquiera estas distinciones del apocalipsis y daña todos los productos de primera necesidad, sin distinciones y sin preocuparle el daño que causa, especialmente a los países pobres.

Hace poco tiempo, en un debate sobre la crisis económica, me referí constantemente aquí al paralelismo de la situación actual con la gran depresión de 1929, recordarán algún ejemplo que incluso poníamos de aquella época y es que en las dos, tanto en ésta como en aquella, hay grandes coincidencias. Son dos crisis del sistema liberal como tal, hoy, y es la comparación generalizada para la práctica totalidad de analistas, en los dos momentos lo que se produce es lo mismo, tanto en la crisis del 29 como ahora, se generan unas rentas del capital excesivas a costa de rentas del trabajo. El dinero, que parece que hoy ha desaparecido a nivel mundial, sigue existiendo, el dinero que había hace un año sigue existiendo exactamente el mismo, lo que pasa es que ha cambiado de manos. La política de dinero barato, a la que hicimos referencia en otras intervenciones, aceleró el consumo, llevó a los ciudadanos a nivel mundial en occidente a endeudarse, gran parte de ellos comprando viviendas sobrevaloradas que tendrán que pagar con sus rentas de trabajo futuro de los próximos 30, 40 o 50 años.

¿Y dónde está el dinero si no lo tienen los bancos? Se ha diluido en esta maraña del mercado financiero desregularizado propio del capitalismo liberal. Los bancos entregaron gran parte de los depósitos a ciudadanos con solvencia delicada y a extraños fondos de inversión y éstos lo han entregado a quienes producían a precios exagerados, y éstos lo han hecho desaparecer, el dinero está, pero no sabemos dónde. ¿Dónde puede estar? Pues está, sin duda, donde no ha quebrado ningún banco, donde no quiebran los bancos, donde no se intervienen los bancos, donde los bancos no necesitan ayuda, sin duda, en los paraísos fiscales que son consustanciales al capitalismo liberal para almacenar los excesos de codicia. Elimínense los paraísos fiscales y la crisis se resolverá en un mes.

Pero dejémonos de utopías. La solución a la crisis pasa ahora por el mismo camino que en el año 29, exactamente por el mismo. Hay que regular los bancos, todo el mundo lo está diciendo, aunque los españoles no lo necesiten tanto como los de otros países. Tengamos en cuenta que es difícil de explicar la situación en que se encuentran los bancos, después de que la banca haya sido la actividad empresarial con mayores beneficios en los últimos treinta años. ¿Qué ha pasado? Evidentemente no se puede confiar en el capitalismo liberal para vigilar los ahorros del mundo. En eso nada se puede hacer desde la comunidad autónoma. ¿Qué podemos hacer desde la comunidad autónoma? Se precisa un incremento de gasto público y de los salarios, siempre que éste vaya unido a un incremento de la productividad. Por decirlo de una manera más correcta, un incremento de la productividad que traiga consigo un incremento de los salarios. Esto es lo que se necesita.

La política de inversiones públicas es fundamental y en ello la anunciada ley de barrios, junto con la construcción de vivienda protegida serán medidas importantes. Pero lo más eficiente para estimular la economía es invertir en servicios públicos del estado del bienestar, sanidad, dependencia, servicios sociales, escuelas de infancia, etc., que necesitan muchos recursos humanos en un momento en que el desempleo es nuestra principal preocupación. En España sólo tenemos un 9% de la población en este tipo de servicios públicos, cuando la media de la Unión Europea es de un 15%. Una nueva Ley de servicios sociales, actualmente en audiencia pública, será una herramienta imprescindible.

Ya se ha anunciado un presupuesto para el nuevo ejercicio, para el próximo ejercicio, que va a suponer un gigantesco esfuerzo para esta comunidad autónoma, desolada tras la pasada legislatura. En su primera etapa de Gobierno el Sr. Antich, ya lo dijimos, dejó las cuentas públicas con la mejor calificación posible, AA+. En esta segunda etapa lo ha recibido en quiebra técnica. Es ahora, en este momento de crisis, cuando a la comunidad autónoma le toca contraer deuda. Las múltiples actuaciones que han anunciado en educación, salud y servicios sociales van en la línea adecuada. De todas ellas destacaré los primeros pasos que se anuncian de esa futura facultad de medicina, por lo transversal de la inversión, por cuanto que es una inversión educativa, mejora la atención sanitaria de nuestros ciudadanos y sus servicios sociales. Lo mismo hemos de decir del Plan de reactivación de la ocupación de las Islas Baleares que supondrá más de 20 millones de euros en el buen camino.

En política fiscal, hemos de avanzar en progresividad. Aún recuerdo con vergüenza ajena unas palabras del Sr. Aznar que en el año 2003 decía jocosamente, como jocosamente es, "en España los ricos no pagan impuestos". Cualquier otro presidente se habría avergonzado, él naturalmente no. Es cierto que el espacio de actuación de nuestra comunidad autónoma es reducido, pero se están dando los pasos en la buena dirección. El Decreto ley de medidas tributarias ante la crisis económica, recientemente aprobado, es uno de esos pasos.

No cansaré la atención de esta cámara con las innumerables actuaciones que se han hecho y las que están en trámite y que usted, Sr. Presidente, nos recordó en su primera intervención en este debate. Sólo destacaré para acabar con este asunto lo que me parece lo más importante, que desde el análisis de los problemas hasta las soluciones que se aprueban, todas son fruto de un diálogo social permanente. No ha habido nunca un gobierno en esta comunidad autónoma que haya hecho del diálogo entre todos los sectores un elemento tan habitual y fecundo de trabajo. En su debate de investidura, Sr. Presidente, le pedimos que hiciera del diálogo la mejor herramienta de gobierno y hoy estamos orgullosos del resultado. El grupo político que no quiere integrarse en esa política de diálogo constante quedará en la absoluta soledad.

Mención aparte merece el ofrecimiento que ha hecho el Sr. Presidente al Partido Popular para que se integre en la Mesa de Turismo. ¿Alguien podía imaginar la viceversa en otros tiempos? No, en absoluto, ni siquiera los que tuvieron la imaginación más fértil, especialmente los que recordamos como incluso en organismos medioambientales se llegaba a depurar a representantes de organizaciones ecologistas de las más reconocidas. Tenemos la seguridad de que está dando los pasos por el camino correcto. Podemos equivocarnos en detalles, sin duda, pero las grandes líneas son acertadas. Frente a la política que lleva este gobierno no hay alternativas, Sr. Presidente. Lo pudimos comprobar en el reciente debate sobre las soluciones o actuaciones frente a la crisis económica, para muestra un botón.

Mire, la oposición se refería a la actual situación económica denominándola "estanflación", que significa paro más inflación de forma simultánea. Y se nos decía, palabras textuales, "la inflación, Sr. Presidenta, está literalmente descontrolada". Lo dicen el mes de julio y como si los dioses se hubieran irritado por esa grandilocuencia, en el mes de agosto, va y cae la inflación un 0,4%. Y en septiembre vuelve a caer. La tasa de variación interanual del IPC en el mes de septiembre disminuye 4 décimas y se sitúa en el 4,5%. La tasa anual de inflación subyacente es del 3,4%, una décima menor que la registrada en agosto. Y el Índice de Precios al Consumo armonizado sitúa su tasa anual en el 4,6%, con lo que disminuye 3 décimas sobre el mes anterior.

No quiero dar a ningún gobierno el mérito de que haya rebajado la inflación, sería pretencioso. Cualquier lego en economía tenía claro que la inflación iba a dejar de ser un problema, al menos en el corto plazo, especialmente por la reducción constante de los precios del petróleo y el aumento del desempleo. Lo importante, lo dramático de aquí es que algo tan sencillo, y los hechos así lo demuestran, fuera ignorado hasta el punto de decir que la inflación estaba descontrolada. Es que no importaba el acierto en el análisis, tampoco crean que hubieran hecho un análisis muy sesudo de la situación y la prueba evidente es el desacuerdo del resultado de este análisis, si es que lo hubo. Lo importante era asustar a los ciudadanos, alarmar, meter miedo, esto era lo importante, restar confianza, cuando todo el mundo sabe que la labor principal de los responsables políticos es inyectar confianza en la situación económica para que ésta vuelva a funcionar, porque la confianza y el crédito son cosas que van juntas, la oposición quizás de una forma un poco temeraria, lo que pretendía era asustar a los ciudadanos.

Como no está descontrolada la inflación, por fin el Banco Central Europeo ha reajustado los tipos de interés a la baja. Si el análisis estaba equivocado, las medidas que propusieron también lo estaban, Sr. Presidente, y así cuando hay prácticamente unanimidad mundial en volver a medidas keynesianas, cuando todo el orbe proclama la necesidad de sujetar y regular el capitalismo liberal, puede que excepto en China y tal vez con la frecuencia que el anterior gobierno viajaba a China, las medidas que se proponían por el Partido Popular en esta cámara eran medidas textualmente, liberalizadoras de las comunicaciones, gas y electricidad. Ninguna de tales medidas está en el ámbito de nuestra economía. Pero llamamos la atención sobre los principios teóricos de la propuesta. Sostienen que la liberalización baja los precios, en lugar de control de los precios. Cuando nos

movemos en la paradoja es que algo falla. Es decir, ahora existe un control de precios, se dice que los precios no pueden subir más allá de un determinado nivel X y si se liberalizan, los precios que ahora están sujetos, bajarán. Es una auténtica paradoja. Y es que a veces se utilizan palabras por su aparente buen sentido olvidando el significado. Suena bien la música, liberalice usted, pero se olvida el resultado. O lo que es peor, no se entra a hacer un análisis bueno de lo que se está diciendo. Y la palabra liberalismo es una de ellas.

Miren, cuando Napoleón leía *El Príncipe* de Maquiavelo escribió anotaciones en su margen que resultan altamente ilustrativas para estudiar la personalidad y las ideas del general corso, y aprovecho para dar las gracias a la diputada Sra. Alberdi por haberme encontrado en una estantería de Bogotá el libro que tan intensamente estuve buscando. Mire, en un momento en que Maquiavelo utilizó la palabra "liberal", Napoleón escribe al margen: "la palabra liberal me sirvió de mucho, pero tomada metafóricamente. Las expresiones de sentimientos liberales, de modo de pensar liberal que ciertamente no arruinan y embelesan a los ideólogos, son en realidad de mi invención. Forjado por mí este talismán, no aprovechará nunca más que a mi causa y abogará siempre por mi reinado, aún en poder de los que me destronaron". Diciendo, esto va muy bien, embelesa a los ideólogos y los que me quieren fuera, seguirán utilizando esto de liberal porque cae de maravilla. Esto es lo que pasa, utilizan las palabras, sin atender lo qué significa su significado y lo qué significan las medidas que proponen. Ya sabía Napoleón que lo de liberal vendía e incluso los que le quitaron de en medio lo aprovecharían. Como han visto, señoras y señores diputados, sirve hasta para el disparate.

También le pedían al Sr. Antich y lo volverán hacer, que suspenda la Ley de medidas para la obtención de suelo para la vivienda protegida, porque primero hay que vender un stock de 5.000 viviendas. Palabras textuales: "créame, gran parte de los promotores, sobre todo los pequeños, están de acuerdo con este tema". En la cumbre del análisis, se sostenía que no hay demanda de viviendas, cuánto tiempo deben llevar sin salir a la calle. Todo el mundo sabe que es a partir de un precio para el que no hay demanda y que para esas 5.000, probablemente no hay demanda porque son caras. Ya lo dije en el debate sobre la aprobación de la Ley de medidas para la obtención de suelo para viviendas de protección pública, para el Partido Popular es prioritario vender el stock de viviendas a precios especulativos, que poner la vivienda a un precio asequible.

Pero he dejado para el final la perla de las propuestas que se han ido desgranando. El principal problema que tendrá esta comunidad autónoma, ciertamente y ya lo es, será el desempleo. ¿Cuál es la propuesta estrella para combatir el desempleo? La escuchamos en esta cámara hace un par de semanas, atiendan bien, la recordarán, que se abran las fincas públicas para que la gente pueda cultivarlas para comer. Ahorraré comentarios sobre el nuevo bolchevismo... ¿Quién podía imaginar que el PP rescataría el espíritu de Marinaleda? ¿Que se abran las fincas públicas para que se cultiven y se pueda comer! El desconcierto es absoluto. ¿Recuerdan aquellos tiempos en que se reconocía a la derecha una capacidad de gestión económica superior a la de la izquierda? Con todo esto, com ven, señoras y señores diputados, *tempus fugit*.

Sr. Antich, la política de diálogo, la concertación y las medidas en la intervención de la economía que ha anunciado, no sólo son acertadas, sino que además no tienen ninguna alternativa. La lucha contra la crisis y las necesidades económicas de nuestra comunidad, hacen que sea crucial la reforma del actual sistema de financiación autonómica. Este es un tema muy importante para nuestra comunidad autónoma. El Estado autonómico, señoras y señores diputados, es una obra fundamentalmente socialista y así lo hemos de decir, porque gracias al empeño de los socialistas se pudo redactar una constitución en la que figurara un mapa autonómico. Constitución que no fue votada entonces por Alianza Popular, incluso se levantó de la Comisión de Asuntos Institucionales cuando se trató el título octavo del Estado autonómico y recomendó la abstención a sus votantes en el referéndum constitucional...

(Remor de veus)

En el sistema de financiación decretado por el Partido Popular hace unos años, nos situó a la cola de España, todo el mundo lo sabe y todo el mundo lo reconoce...

(Continua la remor de veus)

LA SRA. PRESIDENTA:

Tranquil·litat, senyores i senyors diputats, que ja falta poc.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Pero denso, Sra. Presidenta.

(Rialles)

El sistema de financiación del Partido Popular nos situó a la cola de España y ha llegado el momento de superar el sistema Aznar. Como ya es un clásico a nivel del Estado no podremos contar con el Partido Popular, ya saben que no sólo porque ya dijo Rajoy que no había que reformar el sistema de financiación de esta comunidad autónoma sino porque más recientemente la Sra. Ana Mato, también del Partido Popular, ha dicho que en época de crisis no hay que tocar el sistema de financiación. O sea, no podemos contar con ellos.

Esa falta de convicción en el sistema autonómico trae como consecuencia que no haya criterios sólidos en el Partido Popular a la hora de reivindicar mejoras, sino sólo disparos al aire. Y así oímos en esta cámara a la líder del Partido Popular reivindicando 500 millones de euros como mejora del sistema de financiación. ¿En base a qué criterio?, nos preguntamos todos; y dijo: “No importa por qué criterio”, palabras textuales, dijo su líder, “pero pida 500 millones”. Eso sí que es tener criterio.

Miren, nosotros creemos que hay que tener un criterio a la hora de enfrentar la reforma del sistema de financiación. Nosotros, que hemos defendido desde hace más de 100 años que España sea un estado federal, lo hemos defendido desde hace más de 100 años y que desde luego entendemos que es muy bonito fundar un partido en el 82, cuando ya está puesta la mesa del estado autonómico, y empezar a reivindicar más que nadie, es muy bonito, pero quien puso el sacrificio durante 100 años para esto llegara a ser un estado federal y para que hoy en España haya una autonomía fue el Partido Socialista Obrero Español...

(Aplaudiments i aldarull a la sala)

...no recién llegados, no recién llegados.

Nosotros tenemos un criterio porque entendemos que no se puede seguir el criterio de pedir más, quien es el que más pide, “éste pide tanto, los dos pedimos eso”, y como decía aquel “y dos huevos duros”. Este es un sistema que puede emplear gente que no tenga criterio. Hay otro criterio que también se emplea que es el del expolio fiscal. Nosotros como socialistas entendemos que ese criterio por si solo no sirve. ¿Qué pasaría si aplicáramos -el criterio tiene que servir para todo- si aplicáramos ese criterio a la microeconomía, qué sucedería? Que quien paga muchos impuestos diría “¿yo por qué tengo que pagar muchos impuestos al Estado si luego no me beneficio con nada? No quiero, todo lo que yo me gasto en impuestos déjeme para mí y yo me pagaré mi colegio, etc., etc.”. Entendemos que no. Ahora, eso sí, lo que no está bien es que determinadas autonomías carguen con la carga financiera, lleven por si solas gran parte de la carga financiera del Estado y se vean perjudicadas en su financiación. Esto consideramos que no es así.

Nosotros tenemos criterio y se lo decimos, y lo decimos aquí sin ningún problema. Mire, el verdadero problema para el sistema de financiación es el cálculo de necesidades, pues con el actual sistema no se estiman las necesidades reales. Se nos aplican reglas de modulación que limitan el incremento de aquel cálculo respecto al pasado. Además el cálculo de necesidades se hace sobre un año base, no anualmente, por lo que es complicado ajustar los movimientos poblacionales.

Nuestro otro problema grave en la actualidad es el fondo de suficiencia, pues no prevé ningún límite a la solidaridad interterritorial i perjudica a las comunidades con menos recursos finales como Baleares, que tiene un fondo de suficiencia negativo. Para mejorar nuestro cálculo de necesidades necesitamos que la población sea la principal variable de referencia y eliminar las reglas de modulación, y evitar que las regiones que más aportan al sistema sean las que dispongan de menos recursos financieros, como es el caso de Baleares. El

nuevo modelo de financiación tiene que considerar también el diferente esfuerzo fiscal que hacen las regiones.

¿Cuánto dinero supone eso? Pronto entraremos en la subasta del disparate. Habrá quien compita para elegir la cantidad más alta como si ello nos hiciera más patriotas o más listos. Nosotros no entraremos en cantidades, pues entendemos que adelantar cantidades es una táctica torpe, pues servirá a otras comunidades para posicionarse y nos quedará una situación rígida a la hora de negociar. Como decían los antiguos, (...) con la barba de los tontos aprende el barbero nuevo. No mostremos nuestra barba para que otros aprendan a afeitarse sobre ella. Por eso manejar cantidades es de una torpeza contraria a los intereses de nuestra comunidad, totalmente contraria.

De todas manera las señales que tenemos son buenas. Nunca había mejorado tanto la inversión estatal en Baleares como en esta legislatura. Convenios firmados entre la Administración General del Estado y consells insulares, 390 millones para inversiones con el Consell de Mallorca, 41,3 millones para expropiaciones con el Consell de Mallorca, 63 millones para inversiones con el Consell Insular de Menorca, 5,8 para expropiaciones, también con el Consell Insular de Menorca, 15 millones para la limpieza de torrentes con la Conselleria de Medio Ambiente, 335 millones para tren, desdoblamiento de Inca 3 millones. Las inversiones del Estado de los años 2009 a 2014 también han sido extraordinarias. Para el año 2009 tenemos prevista una inversión de 421 millones, y el resto de años, del 2010 al 2004 la inversión será de 400 millones de euros anuales. Por lo tanto el estado mantiene y cumple su compromiso de invertir 2.800 millones de euros entre los años 2008 a 2014 en aplicación de la disposición transitoria novena del Estatut.

Como consecuencia de la fuerte inversión estatal en las Islas Baleares para el año 2009 nos situamos en una ratio de 420 euros por habitante, lo cual supone una ratio per cápita que implica que las Islas Baleares dejan de ser el furgón de cola en la inversión estatal con respecto al resto de territorios españoles. En el año 2007 el Estado invirtió en Baleares 213 millones de euros; ello implica que en dos años, los años 2008 y 2009, la inversión estatal en Baleares ha crecido un 80,67%, algo prácticamente nunca visto. Unos pueden hablar y no hacer nada, aquí hay hechos y dinero.

Concluyo ya, Sra. Presidenta. Tenemos por delante un año que va a ser muy duro, la crisis económica y en especial el desempleo van a ser nuestro principal reto. La ruina de las arcas autonómicas será nuestra principal dificultad para poder acometer las necesidades políticas que se nos presentan. Con todo tenemos una línea de vida a la que nos hemos de sujetar, que es la unidad social conseguida a través del diálogo constante; a esa unidad de acción se deben de sacrificar objetivos partidistas de corto plazo y escasez de miras. El secretario general de PSOE ha dado recientemente un ejemplo de ello: los socialistas apoyaremos los presupuestos en todas las instituciones en que participemos. Ese espíritu de colaboración, de unión, de trabajar juntos en beneficio de los ciudadanos, dejando de lado en tiempos tan duros los intereses propios de cada partido es lo que nos sacará adelante. Habrá quien pese a todo quiera poner su proyecto de partido o su proyecto personal delante del interés común y de la unión que precisa ese interés

común. Habrá también -se lo digo, Sr. Presidente- quien intentará asustar a los ciudadanos y restarles la confianza.

Hoy cada grupo parlamentario se define. A nosotros, Sr. Presidente, conscientes de nuestra responsabilidad, nos tendrá a su lado. Somos un partido de gobierno, insisto, consciente de su responsabilidad, no tenemos un pie fuera y un pie dentro; tenemos los dos pies dentro del gobierno y para empujarlo para que salga adelante, porque si este gobierno sale adelante nuestra comunidad autónoma también lo hará.

Muchas gracias, Sra. Presidenta.

(Aplaudiments)

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Diéguez.

Arribat aquest punt se suspèn la sessió, que recomençarà a les 16,30 hores.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS